

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

LIDÉRCFÉNY HQ • JÁVORSZKI ANDRÁS • ERDŐS
SÁNDOR • MAGGOTH1 • NATALI SANDERS • JIMMY
CARTWRIGHT • DÁLIA • XENOTHEP • R. HARBINGER
• KAPITÁNY • CLAUDIUS OLTARIMANUS • ZSPIDER
• KRÓMER ÁGNES • SZAGE • TUMICZ KRISZTINA •
ERDŐS SÁNDOR • KRÓMER ÁGNES • BARANYI IMRE
• ATESZ990 • ANGYALKA146 • GABRIELIN • JOCKER

XV. évf., 3. szám, 2023. március

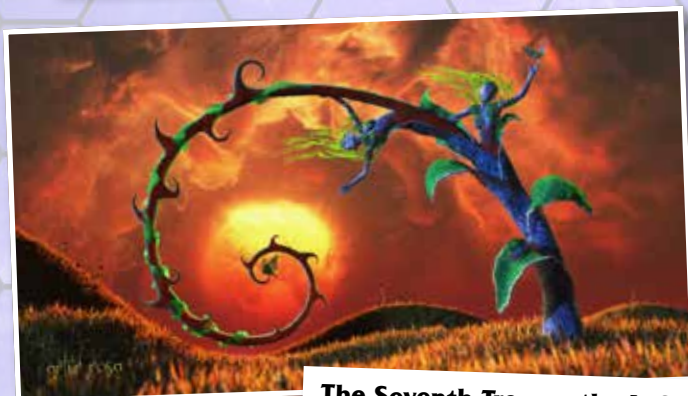
Artur Rosa

Cast away

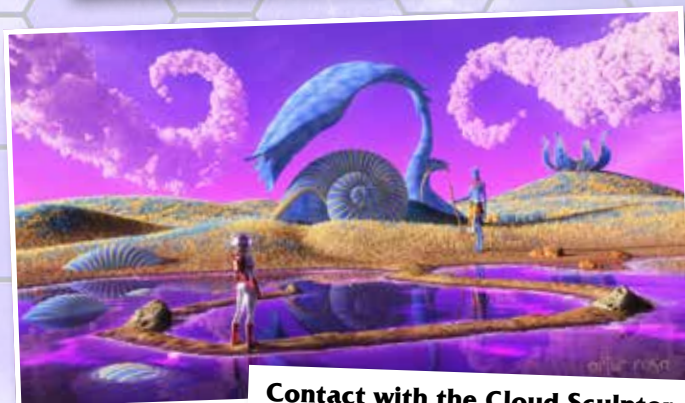
The Sub-Oasis of Lyra 8

The Seventh Tree on the Left

The Surreal House of Mushrooms

Contact with the Cloud Sculptor

Carried by a Dream

Forest Mythos #2

INFO BOX

ARTUR ROSA

Nem tartja magát művésznek. A számítógépes grafika számára csak egy hobbi. 2006 szeptemberében kezdett el dolgozni CG-ben, és 2006 decemberében készült el az első „félíg tisztességes” képe.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/arthurblue>

Közösségi média: https://www.instagram.com/artur_m_rosa/

<https://twitter.com/ArturSRosa>

Szerkesztői köszöntő

Lassan eltelik az év negyede, érkezik a húsvét, itt a tavasz, nyílnak a virágok, új szerelmek szökkennek szárba, és mi sem ülünk a monitor előtt hiába.

En például elkészítettem a márciusi AKF-et, amelyben ismét van pályázat, interjú, sorozatajánló a már megszokott novellák és versek mellett. Úgy gondolom, ez is egy változatos tartalommal bíró lapszám lett, aminek most örülök.

Természetesen a weboldalunkat sem hanyagoljuk el, sőt, úgy tűnik, sikerül tartani a napi frissítést, így esténként új novellákat és verseket szemlélhettek. Ráadásul az írók mostanában rászoktak a sorozatokra, ami vagy konkrét folytatás, vagy egy novellafüzér. En azért is kedvelem ezeket, mert nem túl hosszúak, nekem is belefér minden nap az időmbe egy-kettőt elbírálni. Hét végén pedig jönnek a nagyobb volumenű, hosszabb, komolyabb alkotások, amikor a kedves olvasóknak is talán kicsit több idejük van.

Kicsit essék szó a borítógrafikáról. Újabban rendkívül nehéz olyan alkotót találni, aki legalábbis ne kóstitolt volna bele a valamilyen AI-al generált képek létrehozásába. Sajnos elég nehéz már most is kiszűrni az ilyen generált képeket, attól tartok, jelen számunkban bele is futottam ilyenbe. Be kell vallanom, hogy jómagam nem preferálom az ilyesmit, nem tartom művészetnek, bár elfogadom, hogy bizonyos munkáknál hasznos lehet, megkönnyíthet, leegyszerűsíthet, meggyorsíthat munkafolyamatokat. Azt gondolom viszont, hogy az ilyen „alkotások” felértékelik a valódi művészi munkát, a kreativitást, a belefektetett időt, szellemi energiát.

Egyúttal elismerem, hogy vannak igényesen generált, szépen kivitelezett képek is, amelyek olyan művészekről származnak, akik „vászonra és ecsettel” is csodás festményeket tudnak alkotni. A Portugal Artur Rosa is közéjük tartozik, szóval megbékéltem azzal, hogy új technológiákkal is kísérletezik. Remélem, nektek is tetszenek a képei! :)

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Pályázat

ÉBREDES

- a The Black Aether novellapályázata 4

Interjú

Lidércfény HQ

- Az elköteleződés elengedhetetlen

- Interjú Losonczy Attilával. 6

Novellák

Jávorszki András - Hónapnincsbót 9

Erdős Sándor - Béla dilemmája 10

maggoth1 - Néhány csepp vér 10

Natali Sanders - A dögös Vörös 11

Jimmy Cartwright - dr. Halál színre lép 13

Dália - A Halál menyasszonya 14

Xenothep - Bajtársak 19

R. Harbinger - Belső szépség 22

Kapitány - Béla és a favágás 24

Zspider - Zpercesek – Ócskavas 26

Sorozat

Claudius Oltarimanus

- A nyugdíjas kiborg – III. rész 25

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Krómer Ágnes - Szirénmese 27

Mozijegy

SzaGe - The Last of Us (2023) 28

Versek

Tumicz Krisztina - Fogd rám! 30

Erdős Sándor - Narancssárga 30

Krómer Ágnes - Monogám respect 30

Baranyi Imre - Ruhák a szélben 30

atesz990 - Talán 31

angyalka146 - Amiben biztos vagyok... 31

Gabrielin - Fénysugár 31

jocker - A Föld urai 31

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően
felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható,
sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiad-
ványból nem származik.

Pályázat

ÉBREDÉS

- A THE BLACK AETHER NOVELLAPÁLYÁZATA

„....mert az ember akkor hasonlatossá válik majd a Nagy Öregekhez, szabad lesz, fölülemelkedik jón és gonoszra; minden törvény és erkölcs érvényét veszti, mindenki kedvére bömbölhet, gyilkolhat és kéjeleghet. Aztán a Nagy Öregek megmutatják neki, hogyan kell más, új módokon bömbölni, gyilkolni, kéjelegni és élvezkedni, s a Föld emésztő lángra lobban a pusztító szabadság eksztázisában. A kultusznak addig is illendő szertartásokkal ébren kell tartania a Nagy Öregek emlékezetét, és szakadatlanul jövendőlnie visszatérésüket.”*

A The Black Aether 2023. évi, Ébredés című novellapályázatában olyan klasszikus és new weird műveket várunk, amelyek megidézik a Weird Tales magazint.

A Black Aether pályázatainak mindig van egy központi tematikája, és egy különleges kitétele, természetesen ezúttal sincs ez másképp. A pályaműved kulcsmomentuma az „ébredés” kell, hogy legyen, és azt talán nem kell hangsúlyoznom, hogy ez az ébredés többféleképpen is értelmezhető egy irodalmi alkotásban. A különleges kitétel az idei pályázatban csupán annyi, hogy a történeted nem játszódhat sem Magyarországon, sem az Amerikai Egyesült Államokban.

Természetesen tisztában vagyunk vele, hogy a Weird Talesben igazán széles volt a fantasztikum palettája, hiszen itt, ebben az időszakban vetette meg lábát a fantasy és sci-fi irodalom is. Azonban a Black Aether mindig is a weird irodalomra, a rémirodalomra koncentrált, és nyilvánvaló, hogy ezúttal sincs ez másképp.

Weird irodalmi írásokat várunk, amelyekben a weird a furcsát jelenti, nem pedig a többit.

Klasszikus és lovecraftianus rémtörténetek, kozmikus horror, természetfeletti rettenet, folk horror, de még egy kis gótikus rémtörténet is elfér a polcon. Használd ki a lehetőségeket, tájékozódj a témakörökben, ha kell, ne félj visszanyúlni egy-egy forrásszerzőhöz – hidd el sokat fog segíteni.

A legfontosabb, hogy tiszteld a weird irodalom múltját és jelenét egyaránt, és így nem lehetsz mellé.

LEADÁSI HATÁRIDŐ: 2023. JÚLIUS 16. 23:59 ÓRA

Kérünk mindenkit, hogy figyelmesen olvassátok el az alábbi feltételeket, kéréseket és ötleteket, mert számos olyan megkötés és elvárás van, amelyek betartása nélkül nem tudjuk elfogadni a pályaművet. Ha nem először pályázol nálunk, akkor mindent tudsz, és mindent be is tartasz, de ha ez az első alkalom, akkor az alábbi feltételek soknak tűnhetnek. Hidd el, mindennek meg van az oka, és a te munkádat fogja megkönnyíteni.

A pályázatra ezúttal is elegendő idő áll rendelkezésre, amely megfelelő időt biztosít nem csak az alkotásra, de a felkészülésre is. Kiemelten javasoljuk, hogy az első időszakot töltsd olvasással, kutatással, frissítsd fel emlékezeted, tájékozódj a témában. Ne kapkodj, hagyd időt magadnak, hogy a történeted kiforrja magát. Készíts vázlatot, színopszist, jegyzetelj, ne félj elvenni belőle, vagy hozzáadni. Ha HPL-nek működött az, hogy több lépésben készültek el művei, akkor minden bizonnyal másnál is működhet, olyan nagyot nem tévedhetett.

TECHNIKAI FELTÉTELEK

- A pályázati anyagokat Nagy Viktória, és Tomasics József fogja elbírálni.
- A kiadvány novelláit Nagy Viktória fogja szerkeszteni.
- **Kéziratot kizárólag e-mailben fogadunk.** Használj az info@theblackaether.com email címet. Postai úton érkezett kéziratokat nem fogadunk, és nem is reagálunk ezekre, a kéziratokat nem őrizzük meg, nem küldjük vissza, válaszboríték mellékelése esetén sem!
- *A levél tárgymezőjében ez szerepeljen: Pályázat – Ébredés – (szerzői neved)*
- Személyes adatokat, telefonszámot, lakcímet ne adj meg!
- Mindenképpen csatolj a kézirat mellé **szinopszist** (ez azt jelenti, hogy egy külön file legyen, ne a levélbe bemásolva, borzasztó, hogy ezt le kell írunk). **A szinopszis nélkül beérkező kéziratokat nem fogadjuk el.** Nem akarjuk túlbonyolítani, hogy miért, mi így kérjük, ezt fogadd el. [Szinopszis írásához itt találsz segítséget.](#)
- Kéziratot kizárólag Word vagy Open Office formátumban fogadunk. Ne legyen PDF, se bármilyen e-book olvasóhoz optimalizált fájl, ne linkeld Google Drive-ból; csatold a doksit a levélhez.
- A fájl neve tartalmazza a szerző nevét és a novella címét, a szinopszishoz a „szinopszis” szóval kiegészítve. (Pl.: Minta Márton_A fekete éter.docx és Minta Márton_A fekete éter_szinopszis.docx vagy .doc .odt értelemszerűen.)
- Egy szerző egy darab novellával nevezhet a pályázatra.
- Csak olyan műveket fogadunk, melyek előtte még nem voltak publikálva se nyomtatott, se online, digitális formában. Facebook oldal, csoport, blog, Wattpad, Medium... Minden ilyen felület kizárva, még akkor is, ha csak anyu és apu látta. Ezt le fogjuk ellenőrizni, spóroljunk meg a felesleges köröket. **A lényeg, hogy alkoss és fejlődj!**
- Nem zárjuk ki a véresebb jeleneteket és szexualitást tartalmazó novellákat, de a túlságosan is extrém alkotásokat felül fogjuk bíráltni. Ezeket meg lehet oldani elegánsan is.
- Kíváncsian várjuk a humorral átszőtt történeteket, sőt, a paródiákat is. Azonban ezeknél a műveknél különösen szigorúak vagyunk. Szeretünk nevetni, hangosan röhögni, de az olcsó, Lovefuck és a Nyaralótelep kaliberről „poénoktól” kíméljük meg egymást. Ne felejtsetd: Tiszteld a zsánert!
- Young Adult irodalomba tartozó, sorolható, szerű, szagú, szelű alkotásokat **nem fogadunk.**
- Beérkező anyagokat **minimum 16.000 leütés** terjedelemtől várunk. El tudunk térni ettől a határtól, de ezt csak indokolt esetben tesszük meg. **A maximális terjedelem 40-45 000 leütés lehet,** ennél hosszabb pályamunkák ugyancsak speciális elbírálás alá esnek.
- Hangsúlyozzuk, hogy novellákat várunk! Nem verset, nem kisregényt, nem Reddit és Messenger threadet stb., hanem novellát.

- Ügyelj a helyesírára, a kirívóan rossz anyagokat nem fogadjuk el.
- Rasszista, szexista, homofób, xenofób, vagy bármilyen módon kirekesztő tartalommal ne raboljuk egymás idejét. Biztos megtalálod azt a felületet, ahol ilyen anyagokat várnak.
- Politikai, különösen aktuálpolitikai tartalomnak nincs helye a pályamunkákban.
- A pályázat nem arról szól, hogy más vallások, kultúrák, kultúrák szokásait, hagyományait, elveit kifigürázd, kigúnyold, meggyalázd. Az ilyen jellegű tartalom nyomait is gyomláld ki a történetből.
- Az, hogy az alkotásodat elküldöd a részünkre, nem jelenti azt, hogy automatikusan részt fog venni a pályázatban.
- A kiadvány megjelenéséhez nem kell anyagilag, vagy egyéb támogatás módján hozzájárulni.
- A pályázat nyertes novellái 2023-ban jelennek meg a Black Aether jubileumi, 10. kiadványában az Agave Könyvek gondozásában össze.
- Megjelenés után minden közreműködő tiszteletpeldányt fog kapni.
- A The Black Aether fenntartja a jogot, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú pályamű, akkor nem jelenik meg a kiadvány.
- Ha nem reagálunk azonnal, ne küldj e-mailt minden nap, ne üzenj a Facebook oldalunkon, ilyenkor mindig plusz egy napot hozzáadunk. Rövid időn belül válaszolunk a jelentkezésre (1-2 nap). Ha esetleg egy hétig nem válaszolunk, akkor természetesen üzenj ismét, mivel gyarlók vagyunk mi is, és hibázunk.
- Egyet kérünk: tegeződjünk! Egy „Sziaztok!” bőségesen elég lesz.
- Ha segítségre, tanácsra van szükséged, keress minket nyugodtan, szeretünk okoskodni, mindenbe beleszólni. [Csatlakozz Discord szerverünkhöz!](#)
- Email címünk: info@theblackaether.com
- **A pályázat leadási határideje: 2023. július 16. 23:59 óra**

Ha ilyen kitartó voltál, és mindezt elolvastad, nagyon köszönjük. Azért írunk ilyen részletesen pályázatainkról, azért van ennyi szabály, megkötés, kérés, mert munkánkat nem főállásban végezzük. Próbálunk minden felhívásnál kitérni a részletekre, nem kifejezve semmit – naná, hogy ez nem mindig sikerül. Ha mi összefoglaljuk, te pedig betartod kéréseinket, a folyamat könnyebb lesz, felgyorsul, nem kell feleslegesen levelezgetnünk. Igen, neked ez egy, vagy maximum két levelet jelentene, azonban nekünk a sokszorosát. Egy levelet megírni nem sok idő, de ha ezt ötvenszer, vagy százszor kell megtenned... Köszönjük, hogy betartod a fentiekét!

* H. P. Lovecraft: Cthulhu hívása, ford. Kornya Zsolt, Howard Phillips Lovecraft összes művei III. (Szeged: Szukits Kiadó, 2005)

Forrás: <https://theblackaether.com/palyazat/>

Interjú

Lidércfény HQ

Az elköteleződés elengedhetetlen – Interjú Losonczy Attilával

Előző számunkban mutattuk be Losonczy Attila Törésvonalak című, második önálló novelláskötetét. Már ott is megemlítettük, hogy a Lidércfényt régebb óta követőknek, olvasóknak Cyrus Livingstonként lehet ő ismerős, aki már a 2010-es Simagöröngyösi Zombi apokalipszis kötetek létrejöttében is segédkezett. Az alábbiakban többek

között arra voltunk kíváncsiak, hogy milyen úton jutott el második önálló kötetének megjelenéséig.

Lidércfény HQ: Majd minden interjúnkat azzal kezdjük, hogy megkérjük az interjúalanyt, mutakozzon be néhány szóban. Tehát kérlek, mutakozz be néhány szóban!

Losonczy Attila: 1975-ben születtem Budapesten, művelődésszervező szakon szereztem főiskolai, majd egyetemi diplomát a Pécsi Tudományegyetemen, valamint könyvtár szakon diplomáztam a Kodolányi János Egyetemen. 2002 szeptembere óta a József Attila Emlékhely vezetője vagyok, ahol a látogatói csoportok fogadása mellett elsősorban irodalmi programokat szervezek.

Kedvelt hobbim az irodalom mellett a képregény és a film, ezen kívül vívőedzésekre járok.

LF HQ: Mint irodalommal foglalkozó folyóirat, kíváncsiak lennénk rá, mióta foglalkoztat az írás gondolata, mióta írsz, mikor ragadtál először tollat / írógépet / billentyűzetet?

L.A.: Nyolc éves koromtól. Mindig is jó voltam fogalmazásban, ha azt kaptuk házi feladatnak, írjunk a nyári élményeinkről, vagy kedvenc olvasmányainkról, annak örömmel eleget tettem. Szerettem az élményeimet megosztani másokkal, egy-egy történet elemzésébe pedig szívesen bocsátkoztam. Sok kedves gyerekkori emlékem van azokról az órákig tartó eszmecserekről, amelyeket a játszótéri pajtásaimmal folytattam a Star Wars aktuális részéről, Winnetou, vagy éppen Rejtő Jenő hőseinek kalandjairól.

LF HQ: Meg tudod-e határozni, minek a hatására kezdél bele ebbe a nehéz, de szép mesterségbe?

L.A.: Részben a már említett Winnetounak, részben Kittenberger Kálmán vadászkalandjainak hatására, de közrejátszottak a nyolcvanas évek vége felé a Roburban és a Galaktikában olvasott írások is. Már akkor foglalkoztatt a gondolat, milyen lehet egy világot megalkotni, amely szereplőivel együtt önálló életre kel.

LF HQ: A weboldalunkon több zsánerben is olvashatók írásaid. A novellásköteteid is két különböző zsánerben íródtak, az első inkább közéleti, szépirodalmi, a második pedig kimondottan történelmi. Miért alakult így? Mondható ez egyfajta írói útkeresésnek?

L.A.: Igen, nevezhetjük írói útkeresésnek. Az írás, alkotás számomra kaland, felfedezés. Szeretném minél jobban szélesíteni a határait. Ugyanakkor részben önismereti program is, hogy több műfajban is kísérletet teszek, hiszen így tudom meg, mennyit vagyok képes kihozni magamból.

LF HQ: Van egyébként kedvenc zsánered, amiben a legjobban szeretsz alkotni?

L.A.: A fantasy és a történelmi műfaj, de nem zárkózom el más zsánerektől sem.

LF HQ: Miket szoktál, szeretsz olvasni? Vannak kedvenc szerzőid, esetleg példaképeid?

L.A.: Az irodalom terén mindenevő vagyok. A könyvek mellett igyekszem időt szakítani a kortárs folyóiratokra is, hogy tisztában legyek az aktuális trendekkel. A kedvenc szerzőim felsorolása, attól tartok, nem férne bele az interjú kereteibe. © Évről-évre bővül a lista.

Példaképeim és mentoraim közül elsőként Petrőczy Éva József Attila-díjas költőt, műfordítót, irodalomtörténészt emelném ki. Évának köszönhetem az első kötetem megjelenését, az ő páratlan műveltsége és nyelvi bravúrai mindig lenyűgöznek. Szecsődy Péter író a másik mentorom, ő is sokat segített tanácsaival az általa vezetett íróműhelyben.

Pályatársak, akiket tisztetek, és van szerencsém személyesen ismerni őket: Moskát Anita, Jánoki-Kis Viktória, Mécs Anna. Kiforrott prózát írnak, amelyhez szeretnék

„felnőni”. Továbbá Nagy Leát kell megemlítenem a sokoldalúsága miatt, ő nemcsak a prózában és a lírában, de a festészetben is maradandót alkot.

A külföldi írók közül Anthony Ryan, David Gemmell és Maurice Druon a nagy kedvencek, a klasszikusok közül Victor Hugo, Henryk Sienkiewicz, Alexandre Dumas.

LF HQ: *Mikor és hol kezdte el publikálni, illetve a későbbiek folyamán hol jelentek meg az írásaid?*

L.A.: Először a vajdasági Sikoly folyóiratban jelentem meg 2009-ben, a rá következő évben a Somogyban, azután a Historium Kiadó antológiáiban, az utóbbi öt évben pedig az Irodalmi Jelen, A Hetedik, a Napútonline és az Országút közölte írásaimat. A novellák, elbeszélések, esszék mellett recenziókat is írtam.

LFHQ: *Arra emlékszel-e, hogyan találtál a Lidércfényre? Mi vonzott benne, miért maradtál a közösségben?*

L.A.: Egy másik online műhely, a Karcolat révén találtam rátok. Leginkább a közösség atmoszférája, nem utolsósorban a műfaji választék vonzott ide.

LF HQ: *Honnan szerzed az inspirációidat, ötleteidet az írásaidhoz? Vannak-e esetleg olyan filmek, sorozatok, zenék, festmények, egyéb művészeti alkotások, amelyek esetenként, vagy akár időről-időre írásra késztetnek?*

L.A.: Hétköznapi munkába menet általában diszkréten megfigyelem embertársaimat. Számtalan olyan párbeszédnek voltam akaratlanul is fültanúja, ill. olyan helyzetnek szemtanúja, amely végül inspirált. Ezen kívül persze szívesen nézek történelmi-, krimi- és fantasy sorozatot, filmeket. Boris Vallejo festményeit is kedvelem, és gyakran olvasok képregényeket.

LF HQ: *A munkád sem áll messze a kultúrától, hiszen művelődésszervezőként dolgozol, sőt, a ferencvárosi Gát utcában működő József Attila Emlékhely vezetője, mi több, a József Attila Társaság alapító vezetőségi tagja vagy. Mi volt előbb? A kultúra iránti ilyen mértékű érdeklődés, vagy az írás szeretete? És hogyan lesz valaki művelődésszervező, emlékhely vezető, és egy társaság alapítója?*

L.A.: Párhuzamosan alakult ki bennem mindkettő. A művelődésszervező diploma megszerzése után a Ferencvárosi Művelődési Központban kezdtem dolgozni 2001-től, majd 2002-ben az FMK tagintézményébe, az akkor felújított József Attila Emlékhelyre kerültem át. Ugyanabban az évnek decemberében tartotta alakuló ülését a József Attila Társaság, ahová egy volt tanárom, dr. Agárdi Péter meghívása révén kerültem be.

LF HQ: *Akik kicsit közelebbről ismernek téged, tudják, egy ideje komolyabban sportolsz is, párbajtőrözöl. Hogyan jött ez az életedbe?*

L.A.: A felségem korábban a Hadtörténeti Múzeumban dolgozott,

innen az ismeretség a Tiszti Vívóklubbal, ahová 2015 vége óta járok kisebb-nagyobb megszakításokkal.

LF HQ: *Te magad látsz-e összefüggést az írás, esetleg konkrétan a történelmi témájú novellák, és a vívás között?*

L.A.: Mindig is ki akartam próbálni ezt a sportágat, és Jean Marais kardozós filmjein nőttem fel.

LF HQ: *Első önálló novellásköteted, amelyet mi is bemutattunk, Panelek mögött címmel jelent meg 2021-ben. Elmondanád, hogyan született meg, mióta írtad, hogyan öltött könyvformát?*

L.A.: A Panelek mögött tíz év novellaterméséből lett összeválogatva. A többségük korábban már folyóiratokban megjelent művek újraközlése, kiegészítve néhány még kiadatlan írással. „Irodalmi anyám”, Petrőczy Éva karolta fel az ötletemet, önzetlenül vállalta a szöveggondozást, és beajánlotta a Fekete Sas Könyvkiadóhoz.

LF HQ: *Szinte egy évre rá jelent meg második, Törésvonalak című köteted. Mesélnél ennek létrejöttéről is?*

L.A.: Valójában előbb született meg, mint a Panelek mögött, az írások egy része is korábbi, a Historium tematikus antológiáiban már napvilágot láttak. Szintén hozzávetőleg tíz év termése. Már 2020-ban beadtam a kéziratot a Magyar Naplóba, de a kiadó csak 2021-ben, második próbálkozásra kapott rá pályázati pénzt az NKA-tól. Így jelenhetett meg később, 2022-ben.

LF HQ: *Ennek kapcsán országos tévéadásban is készült veled interjú. Bán János író – vagy ahogy a Hunyadi-ciklus megalkotójaként ismerik, Bán Mór – kérdezte téged a Fülszöveg című műsorában január végén. Hogy élted meg, hogy egy ilyen kaliberű személlyel beszélgethetsz egy ilyen nagy múltú médiában? Egyáltalán, hogy jött ez a lehetőség?*

L.A.: Bán Mórral már évek óta ismerjük egymást. Korábban vendégem volt a József Attila Irodalmi Szalonban Fazekas Attila képregény-rajzolóval együtt, ill.

Kunszentmiklóson, a városi könyvtárban is moderáltam egy beszélgetést velük.

Amikor tavaly, a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválon futottam össze Bán Mórral, megdicsérte a kötetemet, és egyben felkért, hogy szerepeljek a műsorában, ami természetesen hatalmas megtiszteltetés volt számomra.

LF HQ: *Én azt gondolom, ez azért egy elég komoly elismerés egy írónak.*

L.A.: Olyan érzésem volt, mintha lovagga ütöttek volna. ☺

LF HQ: *Volt-e számodra érezhető hatása ennek a televíziós szereplésnek?*

L.A.: Nem rohannak meg naponta idegenek az utcán, hogy dedikáljak nekik.

Komolyra fordítva a szót, talán igen. A Magyar Naplótól kaptam nemrég egy ugyancsak megtisztelő felkérést, hogy az áprilisi számukba írjak cikket a József Attila Emlékhelyről.

LF HQ: *Ha jól tudom, nem ez volt az első szereplésed országos médiában. Tavaly nyáron a [Karc FM](#)-en is készült egy interjú, amelyben a szentesi származású Viola Szandra beszélgetett veled, szintén a Törésvonalak kapcsán. Szandrával már korábban is találkoztál a részben általad szervezett Szonettpárbaj eseményen. Innen az ismeretség, és a rádióinterjú ötlete?*

L.A.: Viola Szandra a 2021-es Szonettpárbaj közönségdíjasa lett. Érdekes, hogy az egy évvel korábbi költőversenyen Szandra férje, Halmai Tamás is részt vett. A Poétikon műsorba valójában, ha diplomatikusan is, de meghívtam magam. A mai kor követelménye az önmenedzselés. Ha nem nyüzsögsz, nem nyitják rád az ajtót. Ez az élet más területeire is igaz. Miközben nekünk, íróknak, az volna az elsődleges dolgunk, hogy alkossunk, muszáj fizikailag is jelen lennünk fontosabb eseményeken, fórumokon, hogy felfigyeljenek ránk. Ez persze időt és energiát vesz el az alkotómunkától, egyfajta „kötéltánc”, ahogy Dragomán György találóan megfogalmazta nekem egy beszélgetésünk alkalmával. De az önmenedzselés mellett fontos egymás segítése is, mivel sajnos évről-évre szűkül az a réteg, amely érdeklődik az irodalom iránt.

LF HQ: *Március elejére a Magyar Napló Kiadó [könyvbemutatót](#) is szervezett a Törésvonalaknak. Hogyan sikerült?*

L.A.: A bemutatót közösen szerveztük a kiadóval, az ötletet én vettem fel. Családias hangulatban, oldottan zajlott a beszélgetés, amelyet Zsille Gábor költő, a kötet szerkesztője moderált.

LF HQ: *Evezzünk kicsit más vizekre. Úgy tudom, egy ideje még a fentieknél is komolyabb munkába vágta a fejszéd. Egy fantasy regényen dolgozol. Kérlek, mesélj erről, hogy és mikor született az ötlet, illetve hogy áll, vagy halad a projekt?*

L.A.: A pandémia első évében, azaz 2020 tavaszán fogtam neki. Ekkor éreztem kellő ötletet és energiát egy regény megírásához. Reményeim szerint év végéig befejezem, mondhatjuk, már látom a fényt az alagút végén.

LF HQ: *Feltételezem, ezt is szeretnéd nyomtatott formában viszontláttni.*

L.A.: Mindenképpen, és célom, hogy külföldön is megjelenjen.

LF HQ: *Hogyan kell elképzelni ezt a fantasy világot? A szokásos orkoses-elfes-törpés-hősös, vagy van benne valami egyedi, különleges?*

L.A.: Orkok, elfek és tündék nem szerepelnek benne. Ajánlom mindenkinek figyelmébe szeretettel a Lidércfény AKF-ben korábban megjelent [Szívélyes vendéglátás](#) c. novellámat,

ahonnan lehet képet alkotni a regény világáról.

LF HQ: *Ezen a fantasy regényen kívül íróként milyen jövőbeli terveid vannak?*

L.A.: Történelmi, elsősorban középkori témájú novellák, regények ötletei vannak a fejemben.

LF HQ: *Van-e valami írói jó tanácsod a kezdő pályatársaknak, akik abban a reményben alkotnak, hogy egyszer nekik is lehet önálló kötetük?*

L.A.: Az olvasottság nagyon fontos szempont, de ne mindig ugyanazokat az írókat, folyóiratokat bújjuk, tágituk a szemhatárunkat! Tegyük félre a megfelelési kényszert! Ne arról írjunk, ami divatos, hanem ami tényleg érdekel minket. Lehetőleg próbáljuk ki magunkat több műfajban. Prózaíróként is fordítsunk figyelmet a klasszikus és a kortárs költészetre egyaránt, a témák, a nyelvi megoldások végett, valamint a szókincsünk bővítése érdekében is. Íróként nem elég tehetségesnek lenni, az elköteleződés az irodalom iránt elengedhetetlen.

LF HQ: *Ezúton is minden jót és további sok sikert kívánunk! Köszönjük, hogy a rendelkezésünkre álltál! És persze kíváncsian várjuk a fantasy regényed megjelenését.*

L.A.: Én is köszönöm az interjút és további sok sikert kívánok a Lidércfénynek!

Lidércfény

Itt is megtalálasz bennünket:

facebook

Lidércfény Online

Jávorszki András

Hónapnincsbót

Váraljai Edömér gondterhelt arccal ült a konyhaasztalnál. A fejében egymást kergették a gondolatok. Garázsszomszéd Bélára gondolt, akit már kilenc éve ismert, de a vezetéknevét azóta sem tudta, hát egyszerűen csak Garázsszomszéd Bélaként hivatkozott rá minden alkalommal, amikor szóba került valahol. Valószínűleg Béla is hasonló néven ismerte őt.

Ezzel a Garázsszomszéd Bélával összefutott ma reggel, mit ad Isten, éppen a garázssoron. Béla előbb arról érdeklődött Edömértől, megjavította-e már a recsegő sebességváltót, de még meg sem várta a választ, már közölte is, hogy siet bevásárolni. Aztán gyorsan hozzátette a lelki földrengést okozó, misztikus mondatot, miszerint „hónapnincsbót”.

Váraljai Edömérnek szűrő fájdalmat okozott a foghegyről odavetett mondat. Ez a Béla azért közölhette volna kíméletesebben is a nagy hírt. Hazafelé aztán végig azon töprengett, neki hogyan mehetett ki a fejéből egy ilyen fontos információ? Persze, ha hosszú hétvége közeledne, azt biztosan nem felejtene el, na de ki a fene tartja észben, ha éppen szerdára esik egy munkaszüneti nap? És hát akkor nem lesz bolt.

Garázsszomszéd Béla azt is mondta, hogy teletankolta a kocsiját. Előrelátó ember. Igaz, nem megy holnap sehová, és hát a benzinkút, na, a benzinkút az mindig nyitva van, de Béla okos ember, nem veszi félvállról a rettegést, amit a hónapnincsbót nap ébreszt az emberben, ráfeszül rendesen.

Hónapnincsbót, hónapnincsbót, üvöltötte Edömér fejében egy figyelmeztető hang egyre hangosabban. Hát ebbe bele kell örülni. Lakatlan szigetre vetődött hajótöröttek élhetnek át ilyet, akik élelem nélkül maradtak; elvesztett hegymászók, akik a hóviharban keresik a kiutat, szigorúan kiporciózott ételadagokat őrizgetve a hátizsájjukban.

Végül nem bírta tovább. Felpattant az asztaltól és kiéhezett farkasként robbant be a nagyszobába.

– Hónapnincsbót! – nyögte kiszáradt szájjal.

Váraljai Edömérné, született Kincső Etelka az orra hegyére csúszott szemüvegén keresztül nézett vissza rá. Keresztretjvényt fejtett a babzsákfotelben ülve, éppen azon töprengett, mi lehet az: éles hangon szól. Hat betű. Kiabál? Talán.

– Micsoda? – kérdezte.

– Hónapnincsbót – ismételte Edömér. – Be kell vásárolni.

– Mit akarsz vásárolni? Van itthon minden.

– Aha. Tej? Kenyér? Felvágott?

– Tej van, két egész, meg egy fél. Kenyeret tegnap vettél, az még ki sincs bontva. Felvágott is van – sorolta Etelka türelmesen. – Legalább háromféle.

– Margarin? Az biztosan nincs.

– Nincs hát te hülye, azt nem is ehetsz a koleszterined miatt, én meg nem szeretem.

– De mit fogsz főzni?

– Ne idegesíts már! Egy órája lett kész a káposzta, most ettél belőle. – Etelka kezdte elveszíteni a türelmét. Lehet, hogy nem a „kiabál” a jó megfejtés, de hogy ő hamarosan fog, az fix. – Csináltam bőven, marad belőle holnapra is. Sőt, holnap a Jutka barátságnevnél ebédelek, úgyhogy még csütörtökön is vihetsz belőle.

– Aha, aha – bólogatott Edömér leforrázva. Hát akkor nincs semmi, amiért a boltba mehetne? Kiment a szobából, de az ajtóból azért még visszafordult. – Laposalem? – kérdezte, bár fogalma sem volt, honnan jutott ez az eszébe, mert már évek óta nem vásárolt egy darabot sem. Nem volt mihez.

– Na látod, az pont nincs – sóhajtotta Etelka, de a figyelmét közben már újra a keresztretjvénynek szentelte. A haragja úgy párolgott el, ahogy jött, villámgyorsan. – Meg, ha már itt tartunk, a papucsom orrán sincs pamutbojt.

Edömér erre már oda sem figyelt. Visszament a konyhába és lerogyott a székre. Ez van, szűrte a fogai között. Hónapnincsbót, ő meg itthon ül ahelyett, hogy a boltban tülekedne, és a hatodik kiló kenyérre vadászna. Bezzeg a Garázsszomszéd Béla, ő biztosan vett bőven kenyeret, megfejelve jó néhány darab zsemlével. Az a biztos, még akkor is, ha a végén rászárad a maradék. Inkább több legyen. Egy ilyen szerdára tolodott munkaszüneti napnál sosem lehet tudni, mi lesz utána? Forradalom, szabadságharc, szeretetünnep, gusztushús, olyan mindegy; készülni kell mindenre.

A tekintete az újságtartóba gyűrt szórólagra siklott. Reggel vette el a lépcsőházban a radiátor tetejéről, a szórólapos mindig oda teszi. Belelapozott. Egy percben sem telt, és máris boldogan ragyogott fel az arca.

– A teszkóba’ akciós a nagy kiszerezésű mustár! – üvöltötte vissza már a bejárati ajtóból, majd választ sem várva becsapta azt maga mögött, és hagyta, hogy a huzat rásegítsen kissé a mozdulatra. Még csak az kellene, hogy a neje ellenkezzen.

Letrappolt a lépcsőn és kiviharzott a lépcsőházból. Majdnem fellökte a ház mindent tudó Jani bácsiját, de észre sem vette. Már azt is csak félúton jutott eszébe ellenőrizni, van-e nála százaz? Egy mustár miatt ugyan felesleges bevásárlókocsit vinnie magával, de sosem lehet tudni, mi lát még, amire szüksége lehet? Jobb, ha felkészül mindenre.

Erdős Sándor

Béla dilemmája

Béla a halhatatlansággal küzdött, de ennek ára is volt, a megújulás. Annak érdekében, hogy valaki elérje a halhatatlanságot tenni is kellett, márpedig nem keveset.

Pár száz évvel ezelőtt meg kellett küzdenie az elfogadásért, majd a kirekesztés érzetével is. Keresztény ősválóját átmázolta a rég elfeledettnek hitt gyökerekből táplálkozó barbár szokásokat kereszténnyé tevő törekvés. Megfelelt mindig a kihívásoknak, így megőrizve a halhatatlanságát. Bár az önbecsülésének nem tett jót, de legalább az örökkévalóság képe ott lebegett előtte.

Béla megőrizte az öntudatosságát. Tudta, hogy ki ő, és hol helyezze el magát a táplálékláncban.

Néha az eszébe jutott, mit meg nem tett annak érdekében, hogy fennmaradjon léte az örökkévalóságig. Szembe menve a természet törvényeivel a nemtelenséget is bevállalta, és egy olyan szerepet erőltetett magára, ami tulajdonképpen ellenkezett az önképével. Néha elgondolkodott azon, hogy vajon megéri-e, hogy vásári portékává

változtassa magát? Igen. Talán. Ára van mindennek, a halhatatlanságnak ez az ára.

Kár színezní a dolgokat, pedig ezt tették a produktumával. Először színezték, majd hímezték. Tehették, mert ez is a halhatatlanság ára volt. Minden évben egy nap, legalábbis részben róla szól, róla, aki más napokon szinte szóba sem kerül, néha talán más vonatkozásban megemlítik.

Néhány évvel ezelőtt a közösség elvárásának engedve különféle minőségű csokoládékat kezdett fogyasztani, nem törődve az esetleges egészségügyi kockázatokkal. Igen, mindezt a halhatatlanság megőrzése végett tette.

Ma viszont egy nagy dilemmával találta magát szembe. Vajon megéri-e a halhatatlanságot az, hogy az új világrend érdekében elveszítse örökre a tojásait, és Kínában gyártott műanyagjátékok promotálásához adja a nevét.

Úgy döntött, hogy megéri, megéri a kompromisszumot a neve fennmaradása, döntötte el Béla a nyúl.

maggoth1

Néhány csepp vér

Jurman Géza beállt tizenöt éves kocsijával a thanatoszselindeki Alkonyat Közkórház hátsó parkolójába, és elszántan a bejárat felé indult. Jól tudta, hogy az apjához való bejutásért kénytelen lesz megkenni az ügyeletes cerberust, mivel szokás szerint lekészte a hivatalos látogatási időt. Ezúttal egy a névtáblája szerint Sz. Igor nevezetű, tagbaszakadt fickó adott portaszolgálatot, és ahogy számított rá, nem igazán akarta beengedni.

– Nézze, kegyelmes uram – sóhajtott Géza –, mit szólna néhány csepp vérhez?

A hústorony megpödrötte az orra alatt tenyésző kackiás bajuszt.

– Aztán milyen vércsoportba tartozik, kend?

Géza felsóhajtott.

– Nullásba, nem dohányzom, nem iszok alkoholt, és nem fogyasztok zsíros ételeket.

A marcona biztonsági ember elfintorodott.

– Aztán úgy mi értelme élnie?

Látva, hogy Géza szóra nyitja a száját, legyintett.

– Hagyja csak, inkább nyújtsa ide a kezét!

A hústorony ujjai közt karcsú fiola jelent meg, Géza pedig a direkt erre fenntartott, laboratóriumi tisztaságú tűjével megszurta a saját hüvelykujját. A kiserkenő vércseppek vörösre festették az üvegcsé belső falát, és elégedett vigyorgásra ingerelték az őrt. Géza leragasztotta egy

sebtapasszal a sérülést, aztán továbbállt. Az előtérből egyenesen az intenzívra liftezett, ahol belefutott az osztályos nővérbe, P. Icába. A drabális külsejű nő szemrebbelés nélkül lehúzta három decire, mielőtt egyet mukkanthatott volna, ezt követően pedig még két sunyi tekintetű beteghordozó csapdájába is belesétált, akik a szó szoros értelmében megvágták néhány pintnyi vérre.

Végre beléphetett a kórterembe, ahol idősebb Jurman elveszni látszott a különböző életjel-megfigyelő berendezések kusza vezetékei között. Ébren volt, de nem egészen értette, hol van és azt sem tudta igazán, hogy ki jött be hozzá. Sarja rutinos beteglátogatóként mindent hozott magával, amire szüksége lehetett. Akadt nála egy zsugor szénsavmentes ásványvíz, gyógyszerek, kötőzőszerek, felnőtt pelenkák, tisztálkodó szerek, pizsama, törülköző, WC-papír, papír zsebkendő, papírtörölő, felfekvés elleni krémek, sőt, még tiszta ágynemű is. Kipakolta az ellátmányt, megitta az öreget, ellenőrizte, jól kötötték-e be az infúzióját, aztán kimerülten az ágya melletti székre rogyott. Alighogy kicsit kifújta magát, csapkodó köpenyben befutott apja kezelőorvosa, Dr. Sárkány Botond.

– Üdvözlöm, most értesültem róla, hogy benézett! – közölte barátságosan a karvalyorrú neurológus. – Örülök, hogy még itt találtam!

– Én is – hebegte Géza némi fojtott szorongással.

Sárkány a kórházi tápláléklánc csúcsán állt, és akár egymásfél liter vért is levehetett a páciensek rokonairól, ha úri kedve úgy diktálta.

– A mai konzíliumon eldől, hogy holnap megműtjük az apját.

Géza nagyot nyelt, mert a férfi tekintetében különös lidércfényt látott fellobbanni. Ennek ellenére feltúrta az ingujját, és várta, hogy kiszipolyozzák. A specialista fitymálva szemlélte a karján sorakozó tűnyomokat.

– Idehívtam a műtőcsapatomat is – közölte, majd sajátos fejtegetésbe kezdett. – Szerencse, hogy megszüntették a paraszolvenciát, a pénznek már amúgy sincs semmi értéke. A vér ellenben a világ legjobb valutája, és szerencsére törvény sem tiltja, hogy az elégedett hozzátartozók ne adhatnának bármennyit belőle. Új idők, új szemlélet, éljen az egészségügy evolúciója!

Géza nem igazán értette, mire akar ezzel kilyukadni, ahogyan azt sem, miért nem húz elő végre egy kanült, hogy a vénájába döfje.

– Ne aggódjon – folytatta Sárkány –, gondom lesz holnap az apjára!

Az orvos lassan felé hajolt, mintha szájon akarná csókolni, és Géza akkor felfedezte, hogy a szemfogak abnormálisan hosszúra nőttek a szájában. Tiltakozni akart az idegsebész túlzott bizalmaskodása ellen, de mielőtt megtehetné volna, a férfi kíméletlenül a nyaki ütőerébe vájta az agyaráit.

A szoba ajtaja kinyílt, és egyre jobban elhomályosuló tudattal érzékelte, hogy vidáman duruzsoló, fehérképenyes alakok tódulnak be rajta. A következő pillanatban körbevették, feltépték az ingét, és mohó fogsorok martak a húsába. Egy darabig fájt, aztán enyhült a kín, ahogy cseppenként elszivárgott belőle az élet, és utoljára még eltűnődött azon, hogy vajon a nagy kapkodásban nem lejárt szavatosságú vérnyomáscsökkentőket pakolt-e az apja csomagjába.

Natali Sanders A dögös Vörös

A túsarkúja piros talpa megvillant az utcai lámpák fényében, ahogy hosszú, elnyújtott léptekkel sétált a kihalt utcán. Vállig érő vörös, természetesen göndör, rakoncátlan fürtjeit többször hátradobta kacér mozdulattal. Zoé csinos kis fekete ruhát viselt, kis fekete retiküllel, semmi ékszert – mert zavarták a munkában –, kezében két szál hófehér tulipán. Bárki látta, azt gondolhatta, hogy épp randevúról jön. Persze ő nem jött, ellenkezőleg, épp a megbeszélthelyre igyekezett. A két fehér tulipán volt az ismertetőjel, hogy a kuncaft felismerje. Ezt beszélte meg a chatszobában, ahol megismerkedett az új klienssel.

Nem izgult, már öreg rókának számít a szakmájában. Fő út 180. Ez a cím. Egy szokványos külvárosi ház, mellette sikátor. Mire is számított? – hisz tudta, hogy nem lesz fáklyásmenet. Figyelmesen körülnézett, hallgatózott, majd a csengőhöz lépett, és határozottan megnyomta. Türelmesen várakozott. Semmi. Nem történt semmi. Nem értette. Pontosan ott volt, ahol lennie kellett, és pár másodperc múlva már nem volt sehol.

Mikor pár óra múlva magához tért, már tudta, hogy a megérzése helytálló volt. Elrablója, bizonyos Késes Márk nevű, cseppet sem úriember, inkább perverz, szadista gyilkos vendégszeretetét élvezte éppen. Az adott személy felelős többek között tizenkét rendbeli erőszakos gyilkossággal végződő, vörös hajú nők kárára elkövetett halált okozó testi sértésért. Így a mindig precíz, hidegvérű, megfontolt Nemes Zoé rendőrfelügyelőnő, aki már három éve volt beépülve a call-girlfriend.com és hostess.com modern internetes világába, hogy végre elkaphassa azt a személyt, aki felelős édesanyja, és még tizenegy nő brutális meggyilkolásáért, most kissé aggódott. Számos nyomot

követett már az évek alatt, de mindegyik zsákutcának bizonyult. Most viszont két hónap leforgása alatt két lány is eltűnt az elérhető call-girl-ök közül. Egyiküket, Bellát személyesen is ismerte. Ő segített neki bekerülni a hálózatba, tüneményes vörös kis teremtes volt. A hangsúly a volton van. Ez adott újabb löketet, hogy ismét teljes erővel a gyilkos felkutatására összpontosítson. És most itt van.

Vagyis nem tudta, hol van. Mikor magához tért, egy szűk kis szobaszerű, inkább kamra jellegű akármiben találta magát. Fényt csak egy kis szabadon lógó izzó adott. A félhomályos sarkokban látni vélt valamit. Megpróbált lábra állni, de nem igazán sikerült. Bármivel is kábították el, még mindig eléggé a hatása alatt volt. Valószínű, hogy altatókóktelt kapott, mert a nyaki ütőere igen csak égett. – Dipriván? – gondolkodott hangosan. Erről a gyorsított injekcióról mostanában sokat hallott. Vagy más? – mindegy is, lényegtelen, de jó lenne, ha már visszatérnének a motoros funkciói. Addig is megpróbált hason csúszva elaraszolni a sarokban lévő kupachoz. Nem kevés idejébe telt, de sikerült. Már kezdte érezni, hogy masíroznak a hangyák a kezében és a lábában, ami azt jelentette, hogy hamarosan működőképesek lesznek a végtagjai. Ülő helyzetbe tornászta magát, a falnak vetette a hátát, és figyelmesen nézte a kis kupacot. Megmozgatta a kezeit, és megpróbálta elhúzni a takarót, hogy lássa, mi van alatta. Az iszonyattól, ami torz fintorba rántotta az arcát, még a hang is a torkán akadt. Szerencséjére. Épp ekkor nyitotta valaki az ajtót, hangosan ordibálva a telefonjába.

– Megmondtam, te kretén, hogy várj meg, egyedül ne akciózz! Ki ne nyírd, míg nem érek oda, mert én nyírlak ki! Azonnal indulok! – Ezzel egy dühös mozdulattal Késes Márk visszacsukta az ajtót, és elviharzott.

Ezidő alatt előkotorta a melltartójába rejtett fülesét, aktíválta, és beleszólt. – Itt Nemes Zoé rendőrfelügyelő, hall engem valaki? – Rövid várakozás után jött a válasz.

– Itt Zord Zalán főkapitány. Tisztán halljuk, már aggódunk önért, mi a pozíciója? Jelentést kérek!

Részletesen elmondta, mi történt, hogy valószínűleg a keresett tettes rejtékhelyén van bezárva, akinek feltehetően tette társa van a beszélgetésből ítélve, illetve, hogy megtalálta Bella fejét, valamint egy sötét bőrű nő torzóját is egy takaró alatt.

– Próbáljon kijutni, és valami támpontot adni, hogy hol keressük. A műszakisok most elemzik az utcai kamerafelvételeket. Az már biztos, hogy egy fekete Ford Ranger hajtott el nagy sebességgel a Fő útról az adott időben. Most követjük le a mozgását. Tartson ki! Ha hatótávon belül lesz, a füles GPS-e alapján be tudjuk mérni – mondta a főkapitány egyszuszra.

Zoé gyakorlott mozdulattal hátranyúlt a tarkójához, és előgyeskedte a hajába rejtett csatormájú kis zárnyitót. Sikerült kinyitnia az ajtót, és óvatosan osonva elindult a homályos folyosón. Egy csapóajtó állta az útját, ami kívülről volt lelakatozva. Az ujjai épphogy átfértek a réseken. Kisebb harc árán kiügyeskedte mindkét keze ujjait, a zárnyitóval együtt, és addig ügyeskedett, míg sikerült kinyitnia a zárat és végre a szabad levegőn volt. Egy autó hangjára lett figyelmes, ami nagy sebességgel közeledett. Zoé futásnak eredt és közben jelentette a történéseket a főkapitánynak.

Közben megtalálták a Ford Rangert, egy régi gyáépület közelében szúrta ki a kamera. A kommandósok gyors, összehangolt akciója sikeres volt. Elfogták Késes Márkot, aki épp egy női hullát darabolt lelkesen. Így, hogy tetten érték, borítékolható volt az életfogytiglan. A tette társ viszont egérutat nyert, és nagy sebességgel haladva az erdei úton egyre közelebb ért a rendőrfelügyelőkhöz.

Zoé próbált gyorsan és észrevétlen haladni. A fülesen végig tudta követni az eseményeket, így tisztában volt vele, hogy a tette társ tért vissza. Mivel nem volt fegyvere, védtelennek érezte magát, és mivel semmit nem tudtak a tette társáról, meggondolatlan dolog volt a részéről, hogy visszafordult a ház irányába. Zord Zalán és csapata ebből csak annyit látott, hogy felvillant Zoé GPS-jele telefonjukon, és el is tűnt, de ez a pár másodperc elég volt arra, hogy háromszögeléssel megállapítsák a helyzetét, és induljanak a megmentésére.

Késes Endre ezidő alatt satufékkal megállt a pincelejáró előtt, káromkodott egy cifrát, majd letrappolt a pincébe. Kapkodva pakolt, és épp felért a kocsinhoz, mikor recsenést-roppanást és egy halk sikolyt hallott. Megvagy te Vörös! – húzta a száját gyilkos mosolyra.

Zoé egészen a vadászház melletti bokorig osont, épp megpróbált kilesni mögüle, mert meghallotta, ahogy dühöngve jön fel a tettes. Ahogy kilépett oldalra, azzal a mozdulattal bele is esett egy hatalmas gödörbe. Halk sikoly hagyta el a száját a csodálkozástól. Ahogy felnézett, látta, hogy gallyakkal és sűrű avarral letakart, kb. három méter mély gödörben csücsül. A gallyak borzasztó hangos recsenéssel szakadtak be alatta. Ezt csak a süket nem hallotta – morfondírozott Zoé – végem van. Még jó, hogy nem sérültem meg – tapogatta végig a tagjait. Ahogy lepillantott a lábára, abba is maradt a mozdulat. Az arcát hullafehérré színezte a rémület. Amire esett, s amin épp ült, egy halom emberi tetem, csontok, és bomló torzók hegye volt. A szag csak megkésve érte el az orrát. Öklendezni kezdett.

– Helló, Hugi! – állt meg a gödör pereménél Késes Endre, és egy laza mozdulattal beledobta a válláról holt terhét. Zoé riadtan húzódott oldalra.

– Ezt nem értem, nekem nincs családom, sem bátyám, árva vagyok – kiabált fel értetlenül Zoé. – Maga összekever valakivel – mondta.

– Semmi kétség, Hugi! Sok dögös vörösön át vezetett az út hozzád, de megvagy végre. Üdvözlöd anyánkat szépen, ott van körülöttem! – kacagott hisztérikusan Endre. Sok időbe telt, míg apánkkal megtaláltunk. Anyánk az élete árán se árulta el, hogy kinek adott oda. Úgy védte az ő édi-bébi kis Zoéját. Ráadásul minden vagyonát rád írat. Most leszel huszonegy éves ugye? Június nyolcadika, ha nem tévedek? Két hét, cseszd meg, és boldog milliárdos lennél! Hát nem ironikus? Erre te magad sétálsz bele a csapdádba. Az apánkat lesittelik, és garantálom, hogy minden gyilkosságban csakis őt fogják bűnösnek találni. Én pedig megkapom végre a jogos jussom. Senki sem fog keresni, élem majd az aranyifjak életét, hála az örökségnek, ami így már csak az enyém. Míg beszélt a ház mellett álló hordókat a gödörhöz görgette, és a tartalmát beleöntötte. A sav gyorsan, precízen kezdte szétmarni az élő és holt bizonyítékokat.

**Olvasnál valami olyat, ami horror,
de mégis szellemesen szórakoztató?**

**Akkor a simagöröngyösi
zombi apokalipszis neked szól!**

**A két kötetes antológia ingyenesen,
több formátumban letölthető:**

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Jimmy Cartwright

dr. Halál színre lép

– Jó napot! Szűcs Gábort keresem – mondta a keménykalapos, hosszú, fekete szövetkabátot viselő nyúlánk alak, kezében egy különös, fekete táskával, miután kinyílt a bérház negyedik emeletének egyik ajtaja.

– Jó napot! Milyen ügyből kifolyólag keresi? – kérdezte az ajtót nyitó testes asszonyság.

A jövevény gyorsan végigmérte a kissé kócos, ősz hajú, színes virágokkal tarkított otthonkában, zöld melegítőálsóban, barna mamuszban előtte álló nőt.

– Ön az úr kedves felesége? – tette fel a kérdést.

– Igen – érkezett a rövid, velős válasz.

– Nos – gondolkodott el egy pillanatra a keménykalapos –, a férje állapotából kifolyólag érkeztem.

– Maga valami orvos, vagy ilyesmi? – kérdezte az asszonyság.

– Hmmm... Mondhatjuk – válaszolta a jövevény.

– Esetleg a nevét is megtudhatom? – vonta össze bozontos szemöldökét a feleség.

– Oh, bocsánat, talán ezzel kellett volna kezdenem – válaszolta a keménykalapos. – Halál István.

– Fura egy név – hőkölt kissé hátra az asszonyság. – Engem hívjon csak Klárinak! No, jöjjön be! – invitálta.

– Köszönöm Klári! – hajolt meg kalapját levéve Halál, majd felrakta azt a kalaptartóra, és levetette csillogó, fekete bőrcipőjét. – Merre találok a beteget?

– Erre tessék Halál úr! – mutatta jobbjaival az irányt, majd előre sietett. – Itt van a nappaliban. Az a legtágasabb, ott férték el a műszerek.

Néhány lépés múlva nyitotta is az ajtót. Halál tisztas távolságból követte.

– Apus! Itt van egy orvos! – szólt oda férjének lágy, szerető hangon Klári. – Hozhatok esetleg önnek valamit Halál úr? Víz? Üdítőt? Kávét? Teát? Egy kis süteményt?

– Köszönöm! Egy pohárka víz jól esne! Addig is megvizsgálom Gábor bácsit – mondta széles, megnyugtató mosollyal.

– Rendben, akkor már itt sem vagyok! – mondta Klári szinte suttogva, majd lábujjhegyen az ajtóhoz sietett, és óvatosan becsukta maga után.

– No, kedves Gábor, lássuk, mi is a helyzet magával! – szólalt meg Halál. – Én dr. Halál István vagyok, és prof. M. I. megbízásából érkeztem. Tudjuk, hogy ön egy ideje sajnos nincs szállítható állapotban, és állandó felügyeletre van szüksége – mondta, miközben különös orvosi eszközöknek tűnő szerszámokat kezdett el kipakolni a táskájából. – Tudom, hogy már kommunikálni sem tud igazán, persze ezt nem is csodálom, ennyi csővel a nyílásaiban – próbált viccelni egy kicsit.

Az öreg mintha el is mosolyodott volna, szemében cinkos fény csillant.

– Látom, azért a kedélyállapota kielégítő – mondta Halál, miközben egy fecskendőből halványkéken világító

folyadékot nyomott a beteg vénájába. – Ezen még turbó-zunk egy kicsit ezzel a zölddel is – vigyorgott.

Gábor bá ekkor már szinte nevetett.

– Jól van öreg! Látja, így van ez jól! – tette Halál az öreg homlokára a kezét.

Ekkor érkezett vissza Klári.

– Meghoztam a vizet – mondta halkan, és Halál felé nyújtotta.

– Köszönöm! – vette el Halál, és gyorsan le is hajtotta.

– Nahát, doktor úr! Mit adott az én uramnak? – kérdezte Klári összecsapva a kezét. – Olyan vidámnak tűnik, mint tíz éve sosem! Talán van remény, hogy jobban lesz?

– Nyugodjon meg kedves Klári! – kezdte Halál. – Ez csak egy kis kedélyjavító volt, hogy a vizsgálatokat ne érezze olyan kellemetlennek. Hamarosán többet mondhatok – fejezte be, majd a táskából kivett eszközökből elvett párat, és a beteghez fordult.

Néhány perc múlva abbahagyta a vizsgálódást, minden eszközt akkurátusan visszahelyezett a táskába, majd a feleséghez fordult.

– Kérem, kedves Klári, most fogja meg a férje kezét. Köszönöm! Most kiveszem a szájából és orrából a csöveket. Úgy ni, csak óvatosan. Meg is van. Most beszélhetnek egy kicsit, én addig kimegyek – mondta és már csukta is be a nappali ajtaját.

Türelmesen várakozott az előszobában, és hamarosan nyílt is az ajtó. Klári könnybe lábadt szemekkel csoszogott végig a közlekedőfolyosón.

– Elment – közölte röviden, elcsukló hangon. – Elment, de boldogan. Köszönöm Halál úr!

– Igazán nincs mit köszönnie. A műszerek már jelezték, nekem pedig ez a dolgom. Hogy könnyebbé tegyem. Azonnal értesítem az illetékeseket – mondta, és kabátja zsebéből elővett egy mobiltelefont.

Az özvegy kicsoszogott a konyhába, ahol megtörtén ült le az asztalhoz. Halál a telefonálást befejezve követte, és ő is leült. Csendes, gyászos fél óra elteltével csengettek. Halál ment ajtót nyitni, és vezette a mentőöket és halottszállítókat az elhunythoz. Más dolga már nem volt, csendben elbúcsúzott Kláritól és kiment a lakásból.

Gábor már ott várta a bérház belső udvarára vezető kapuban. Először nem is ismerte fel a csillogó fekete szárnyú, szőke, hosszú hajú, kék szemű jövevényben Halál doktort, de néhány pillanat múlva összeállt a kép.

– Nos, mehetünk? – tette fel a kérdést Halál. – Péter már vár minket.

– Úgy érti, Szent Péter?

– Ki más? – kérdezett vissza, és kinyitotta a bérház kapuját.

A túloldalon azonban nem a nagyvárosi zsúfolt utca képe fogadta Gábort, hanem ragyogó, fehér fény.

Dália

A Halál menyasszonya

Zoborka Pál a Brigadéros kocsmá tulajdonosa határozott léptekkel haladt a falu poros, görbe utcáján. Elég tüzes volt az idei nyár, ezért mindent portenger borított, bezzeg ősszel, amikor megnyílnak az ég csatornái, sártenger lepi el az utcákat.

A kocsmáros bal kezében egy üveg bort, jobbában egy barnára sült kuglófot tartogatott. Jókedvűen dudorászott magában, az sem érdekelte, hogy sovány, kopott szőrű kutyák hada kíséri. Itt-ott a málló vakolatú, rogyadozó, zsúpfedeles házak udvarán szakadt, piszkos ruhájú gyerekek visítotak, verekedtek. Amint meglátták őt, szájukat tátották, főképp a kalács láttán, és a kóbor kutyák mellé szegődtek.

* * *

Pilledt, őszi vasárnap délután volt. Zsellérek lakta utca volt ez, a falu egyik legszegényebb rétegéé, bár nekik saját házuk volt, és egy egészen kicsi földjük a ház körül. A tőlük még szegényebbeknek még házuk sem volt, ők voltak a „más hátán lakó” zsellérek, a telkes jobbágyok gazdaságához, háza népéhez tartoztak. Nemrég voltak túl az aratáson, a hajnali kelések, sötétedésig tartó napszamos munka a forró melegben, emellett heti két nap gyalog robot a földesúrnak, kiszívta az erejüket. Nemsokára kezdődik a szüret, a krumpliszedés, kukoricatörés a földesúr, meg a nagygazdák földjén. Aki földterületet birtokolt, annak a roboton felül még termény- és pénzjáradékkal is adóznia kellett az egyháznak és az államnak. Üres gyomorral sötét, kilátástalan idők voltak, maga a földi pokol.

Az igazi nehézséget azonban nem az egyre növekvő adók jelentették, hanem ott volt még a lenézés is az urak részéről. Az elterjedt gúnyvers szerint a paraszt olyan, mint a marha, csak hogy neki nincsen szarva. Visszasírták ők a jó Rákóczi fejedelmet, mert „kevés olyan király volt. Azt ígérte, ha győzni fog, arany legelőt, ezüst füvet, tele kamrát, és meleg harisnyát fog adni a népnek, mint Csaba királyfi.”

Zoborka Pálnak nem volt gondja a szegénységgel, bár őt is adók sújtották, a kocsmá jól jövedelmezett. Az emberek, ha jó kedvük volt azért ittak, ha rossz, akkor meg azért. Nem is volt hiánya semmiben, azaz hogy egyben mégis, nem volt családja. Pedig volt felesége kettő is. Az első beleesett a kútba, a második, egy szikkadt, ijedt szemű asszony, tavaly halt meg. Gyerekei is voltak, de egyik sem érte meg az első éves korát.

Itt az ideje, hogy megházasodjék. Hiányzott már neki nagyon a fehérmép. Délelőtt a templomban fogant meg benne a gondolat, ahogy látta a fiatal lányokat kifelé menni a padsorok mellett. Ekkor akadt meg a szeme a hosszú, fényes, barna hajú, vékony derekú Kacorka Veronkán. Az egyszerű, viseltes ruhába öltözött leány porcelán arcával, ragyogó szemével kitűnt a többi lány közül.

Ez lesz az én feleségem, punktum! – döntötte el. Nem lesz ennek semmi akadály, hiszen ismerte a családot, mint mindenkit a környéken. Annyira nincstelen zsellérek voltak, hogy kilátszott a fenekük a nadrágból. Maholnap a földesúr is kirakja őket a házukból, mert nem tudják teljesíteni a heti két nap gyalog robotot. Az öreg Kacorka beteges, rogyadozó fekélyes lábaival nem bírja a nehéz földmunkát, a cipekedést, nem hívják már napszámba sem.

Örülhetnek, hogy viszik a lányukat, szinte az ölükbe hullik a szerencse.

A Kacorka házaspár mohó szemmel bámulta az asztalukra tett üveg bort meg a kövér, barnára sült kuglófot. Talán még soha nem volt ilyen fejedelmi étel a rozszant asztalukon. Más bútor nem is igen volt az egyetlen szobájukban, csak a három szék az asztal körül. A szekrényt, ami az asszony hozománya volt, már régen eltűzelték, nem kár érte, nem volt benne semmi. Az a pár váltóruha, ami éppen nem volt rajtuk, szögön lógott a falon. Lányuk is csak ez az egy volt, Veronka. Voltak testvérei is, de korán meghaltak. Hogy tudott ez a lány ilyen szép egészséggé fejlődni ebben a nagy nincstelenségben, maguk sem tudták. Sudár, hajlékony alakjával a nehéz munkát is

elvégezte, fát hordott, ha kellett, markot szedett az aratásnál, pedig még csak tizenhat éves volt.

Amikor meghallották, hogy a hájas hasú, kopaszodó kocsmáros mit ígért a lányért, teljesen ellágyultak. Egy hízott disznó minden karácsonyra! Ha gondosan felfüstölük, elég lesz a szalonna, kolbász, sonka, tepertő a jövő augusztusig kettőjüknek! Aztán egy öltözet ruha a lakodalomra, szent György napján tojás, túró. Veronkának sem kell koplalnia ezentúl, szép ruhákban járhat.

Kacorka uram azonban rájött az alkudozás lehetőségére.

– Adnánk mi a lányt, adnánk, de hát nekünk ő a legfőbb segítségünk. Nélküle nem tudnánk a beszolgáltatásokat megtenni. A földesúrnak a robot, az egyháznak a kilenced. Már több heti robottal is tartozunk. A megváltást nem tudjuk kifizetni. Ha ebben is tudna segíteni, talán megegyezünk.

– Szüret után meglesz az esküvő. Elrendezem a robottartozást, meg a kilencedet is – egyezett bele a kocsmáros. – Elintézem a pappal, hogy három kihirdetés helyett csak kettő legyen a templomban az esküvő előtt, ne húzzuk az időt. Holnaptól elvárom magukat szüretre a szőlőmben a menyasszonyommal, aztán kezdődhet a készülődés! – A kocsmáros nagyot csapott a rozoga zsellér tenyerébe, aki még mindig úgy állt ott előtte, mintha a földre szállott angyali jótevőjét látna.

Veronka csak estefelé érkezett haza. Vasárnap délután ez a pár óra jelentette a pihenést, a szabadságot, barátnőivel a kertek alját, erdő szélét járták. Olyan volt az így nyár végén, mint egy terített asztal. Jól ismertek minden vadalmát, vadkörtefát. Apró, fanyar gyümölcsük a földre potyogott, a darazsakkal kellett megküzdeni értük. Aztán itt volt a fekete szeder, meg az érett som, melynek lehullott gyümölcse pirosra festette a bokrok alját, erre-arra áfonyát is lehetett találni az erdő szélén. A szegény gyerekeknek ezek volt a csemegéi.

Veronka szüleit felajzott állapotban találta. Az asztalon morzsa, néhány falat kalácsmaradék, üres boros üveg. Az anyja hevesen magyarázni kezdte a történeteket, közben összekulcsolta a kezét, két szemét az égre meresztette, mintha isteni csoda történt volna délután. Veronka arca hol elsápadt, hol kipirosodott, szája sírásra görbült, amikor a hirtelen jött jótevőjükre, az éltes férfire emlékeztették.

– Ha az „igenis édesapám” helyett más szó bökné a csőrdet, ki ne ejtsd a szádon, mert letöröm a derekadat! – süvöltött az apja, és nagyot csapott az asztalra. – Azt a juhászbojtárt meg örökre felejtsd el!

– Gondolj bele lányom a nagy szerencsédbe, minden nap lesz ennivaló, mi sem maradunk éhen, meg kifizeti az elmaradt robotmegváltást! Csak így tudjuk elkerülni az éhenhalást – tördelte kezét az anyja.

Az események gyorsan pörögtek. Veronka csak hallgatott, mit tehetett volna, a szüleivel a kocsmáros szőlőjébe járt szüretelni, ahol reggeli várta őket. Napközben a bográcsban főtt a gulyás. Zoborka a lány körül serteptért, igyekezett megkedveltetni magát.

– Csak előlegbe adj egy csókot, galambom! – ölelte át a lány derekát.

Veronka idegesen tért ki előle, ha csak tudta, elkerülte. Izzadt, vörös képe, egész napos hangoskodása utálattal töltötte el. Milyen életem lesz nekem? Sötét, jeges félelem borította be a lány lelkét. Vajon mi a menekülés útja?

Senki sem sejtette, mit forgat a fejében.

Gyorsan múltak a napok. Apja minden nap kapatosan tért haza, anyja jóllakottan.

– Megtegyél mindent, amit a vőlegényed kér! El ne rontsd a szerencsénket, mert ketté hasítalak! – fenyegetőzött esténként az apja.

Egyik délután már javában tiporták a fakádban a szőlőt a felhajtott szoknyájú, mezítlábás lányok, amikor Veronka a pincében a pókhálós cserépkorsókat rakta félre, hátulról Zoborka uram a derekánál elkapta, és a földre döntötte.

– Itt az ideje egy kis előlegnek, édes mátkám, hiszen pár nap múlva már a feleségem leszel! – lihegte a kövér férfi, és teljes súlyával a lányra nehezedett. Hosszú körmű, disznóöléshez szokott kezeivel a lány szoknyája alatt a combjait markolászta. Veronka az arcában érezte a párás, fokhagyma-szagú leheletét, és olyan undor fogta el, hogy teljes erejéből nagyot lökött rajta, és kisiklott alóla.

– Olyan vagy, mint egy rúgós ló, de így is tetszel! Betörlek én szombat éjjel, meglásd!

– Abból nem eszik, vén kappan! – Veronka fuldokolva rohant ki a pincéből a szabad levegőre, és olyan sötét gondolatok töltötték el, hogy a keze ökölbe szorult.

A hír gyorsan terjedt. Már a szomszéd faluban is készülődtek a báméskodók, akik a lakodalmas menet utáni kalácsosztásra készülődtek. Két vándordíák ment az erdőn túl a magas Birkás dombra, ahonnan már messziről látszott a pásztortűz, és közeledve egyre jobban érezni lehetett a süllő tarhonya és szalonna illatát. A juhászok szívesen fogadták a vándorokat, hiszen a környékbeli hírek hozói voltak. Volt is szó mindenről, még a szombati lakodalomról is, miközben fogyott a lebbencsleves.

Kucsma Gergely bojtárlegény felkapta a fejét, hirtelen mintha tüzes villám futna a testén keresztül. Nohát, a Kacorka Veronikát veszi el a kocsmáros, eladták neki a szülei, úgy hallottuk, magyarázták a diákok. A bojtár felugrott, mint akit darázs csípett meg.

– Az a sístergős istennyila vágjon bele ebbe a világba! Gazduram engedjen el engemet, még az éjjel útnak kell indulnom. Meg aztán ne is várjon engem vissza többé!

Gergő szívére sötét árny telepedett, mintha érezte volna, hogy nagy baj van készülőben. Nyakába akasztotta szőrtariszniját, abban volt minden kincse: egy bicska és a kaszakő. Gazdája csak annyit mondott: *Isten veled fiam*, mert sejtette, hogy egyebet úgysem mondhat.

A legény sebesen jött le dombról, majd bevetette magát a sötét erdőbe. Annyira fojtogatta a düh, a keserűség, hogy nem törődött a felcsapódó ágakkal, szűrő tövisekkel,

göcsörtös gyökerekkel. Veronkát, ezt a gyenge, pihés kismadarat kinézte magának a vén haspók, harcsapofájú kocsmáros, így dühöngött magában. Szegény lány, senkitől sem kap segítséget. De ne félj, Veronka, jövök, és elviszlek. Kérek a szolgabírótól engedélyt, és egy másik földesúr földjén telepedünk le. Vagy beállok haramiának, de ezt a csúfságot nem hagyom! Nem volt anyámasszony katonája. Még gyerekkorában beállt a fejedelem seregébe a „talpasok” közé. Kaszával, kapával harcoltak évekig. Bukás után ő is azok közé a szegények közé tartozott, akik hittek Rákóczi visszatérésében. A vajnai várban azóta is ott áll a fejedelem terített asztala, ahogyan hagyta. Csaba vezérrel lejön majd az égből, ha segítségre lesz szüksége a népnek. Az esti tábortűznél is mindenkor a fejedelem emlékezete volt a fő téma. Ahogy fordítva verette fel a patkót a lovak lábára, hogy az üldözői ne ismerjék ki magukat, jön-e vagy megy.

Ha Veronkára nem lett volna időközben, ő is beállt volna a bujdosók közé nagy Törökországban.

* * *

Reggelre elérte az erdő melletti első falut. A kocsmát már nyitva találta, de pénze nem volt, így csak a beszélgetéseket hallgatta. Kocsisok voltak jobbra az első vendégek, akik egy korty pálinkára tértek be. Nem lesz fuvar szombaton, pedig már vártam, hogy szállítsam a népeket a lakodalomba, ilyenkor csurran-cseppen mindig valami – dühöngte az öregebbik. Az ám, nyelt egyet a másik, miközben ivott a kupicából, elmarad a menyegző, hiszen meghalt a menyasszony! Ilyen is csak ritkán van!

* * *

Kucsma Gergely szívét mintha egy nyíl járta volna át. A verejték ellepte az arcát. Egy vak koldus ült a földön, az vette át a szót.

– Azt hallottam, a vénasszonyok úgy pusmogtak a fonó előtt, hogy főzetet ivott az a szegény lány. Azt a főzetet, amit anyám is ivott annak idején, gyerekkoromban. El is ment szegény örökre a harmadik napon. Végig ott ültem mellette. Ezalatt folyvást azt éreztem, hogy egy jeges, láthatatlan valaki, vagy valami van még ott mellettünk. Akkor még semmit sem sejtettem. Aztán hiába kerestem a növényt is, nem találtam. Úgy mondták, a temető árkában nő, meg a dögkút szájában. De a temetőben sose. A halottak nem engedik be maguk közé. Mint ahogy azt sem, aki önkezeléssel vet véget az életének. Az is a temető árkában lesz elföldelve, pap nélkül. Később ráleltem egy ilyen virágra jártomban-keltemben egy elhagyott temető szélén. Arrafelé halál csókjának hívják, de máshol meg fekete csóknak. Illik is rá az elnevezés, mert csak két szirma van, sötétlila, szinte fekete, egymás felé borulnak, mint egy bezárt száj. Ha a szirmok szétnyílnak nyáron, szürkülettájt, egy kitátott véres szájra emlékeztetnek. Merthogy a belseje meg piros. Az egész növény kicsi, olyan egy ujjnyi nagyságú, a levelei is kicsik, feketés zöldek. Ha az ilyen növényt megfőzi, aztán a főzetet megissza valaki, olyan állapotba kerül, mintha meghalt volna. Megmerevedik, szinte levegőt sem vesz. Azt aztán hiába szolngatják, rázogatják, nem érez az semmit. Tükröt is tarthatnak a szája elé, nem párasodik be. Lent van ő nagyon mélyen

a szellemek, démonok világában. Sötétszürke, kopár, hatalmas világ az. Egész nap messziről jött jajgatás, sikoltás, hörgés tölti be a teret, a haldokló lelkeké. Velük együtt kell csatározni, viaskodni mintegy két napig is. A démonok gyöttrik, kínozzák, szerintem még a pokolban is jobb helye volna. Ha le tudja győzni őket, felébredhet, de ha nem, a harmadik napon már a halálé lesz, az meg el is viszi. Hiszen kering a kaszával mindvégig körülötte. Úgy tudom, a szegény lánynak ma lesz a második napja, hogy lent van a démonok világában, ha ma éjfélig nem jön vissza, holnap már a halál menyasszonya lesz, az bármikor elviheti. Kint, a temető árka mellett fekszik egy hirtelen ácsolt tető alatt, megnézheti, aki akarja. A lánytársai tettek neki oda virágot, az anyja is óbégatott ott egy darabig, de én ezzel a két vaksi szememmel látom hosszú, fehér, ködszerű palástjában a Halált kaszával némán örködni mellette.

* * *

Kucsma Gergő végtelen szomorúsággal hallgatta a beszédet, a szíve majd meghasadt, lehajtott a fejét, hogy kibuggyanó könnyeit a kocsmáros ne lássa. Lassan elindult a szomszéd falu irányába, aztán végig a görbe utcán, ki a temető szélére. Minden úgy volt, ahogy a vak koldus elmondta. Veronka, mintha aludna, feküdt a durván faragott asztalon. Vékony, hosszú keze, lába, mint egy kamasz gyermeké, arca sápadt, fehér. A bojtár ráborult a kiterített lányra.

– Miért tud olyan megtörténni, hogy egy fiatal lány ezt tegye? Ilyen kilátástalan az élet, hogy nem volt más megoldás? – tört ki a sírás belőle. – Hogy tudtál így elbúsulni lelkem, miért nem jöttél fel hozzám a dombra. Kitaláltam volna valamit, megszöktettek volna. Ébredj fel, kincsem, menjünk el innen, itt csak a halál vár rád! – simogatta a lányt.

Eszébe jutottak a koldus szavai, Veronka most lent a mélyben démonokkal küzd, akik nem engedik feljönni.

– Lemegyek én érted, csillagszemű kedvesem, akárhol is vagy, segíték visszajönni! De hol az a növény, az a fekete csók?

A temető árkában kezdett kutatni a sok össze-vissza nőtt gaz között, amikor pár lépésre egy kövön ülve egy leányt látott. Nem hitt a szemének, még meg is dörzsölte: Veronka volt az.

– Hát életre keltél, drága violám?! – Szaladt oda a legény hozzá. – Azt hittem, sohasem látalak élve többet téged! – buggyantak ki a könnyei. – Gyere, menjünk el messze, egy másik vidékre, ahol nem keres senki. Hiszen mindenki azt hiszi, meghaltál.

– El is mehetünk, de maradhatunk is. Ha velem maradsz, jó életed lesz. Varázslatos dolgokat tudok – mondta a lány.

Gergő furcsa dolgot érzett. A lány teste hideg volt, enyhén kénköves szagú. Hirtelen, valahonnan egy fekete macska ugrott a vállára. Szeme fehérje egyre jobban vörösödni látszott, hangja idegenül csengett, egyre mélyült.

– Te nem vagy Veronka! – lökte el magától. – Ki vagy te?

– Hát mit gondolsz, fajankó! Kik járkálnak itt a temető árkában szürkületkor? Ámbár tudok én más arcot is öltetni, figyelj!

Pár szempillantás múlva Gergő egy magas, hosszú szőke hajú, meztelen hajadont látott kilépni egy fa mögül, de távolról még több hasonló nő körvonala derengett az egyre leszálló sötétségben.

– Na, hogy tetszem?
– Menj a pokolba, boszorkány!
– Ne ilyen gorombán, legény! Még hasznodra lehetek, most olyan kedvem van. Tudom, hogy Veronkához készülsz az alvilágba, és a növényt keresed. Magadtól úgysem találsz meg, csak én tudom a helyét, mert én vettem el a magját. De igyekezned kell, hogy segíts neki, mert éjjel után már bármikor a Halál mátkája lesz.
– Kérlek, segíts! – könyörgött Gergő.
– Ott találsz a virágot a kanyar után, a fűzfabokor lehajló ága alatt. Rágcsáld el, akármilyen rettenetes ízű, nincs idő a főzésre, bár így kevésbé hat, de a célhoz elegendő. Rövid idő múlva lent találsz magad a fekete világban.

* * *

Gergő megtalálta a fekete szirmú virágot, és rágni kezdte. Undorító pocsolaja volt, és bűdös, mint a döglött hal, de lenyelte. A sötétedő égen már feljöttek a csillagok, amikor egyszer csak eltűnt minden körülötte. A nagy semmi-ben találta magát, aztán lassan kirajzolódott körülötte a lilásfekete, csillagtalan égbolt, egy mély, barna, csillogó, hatalmas víztömeg, és valami kopár homokos partszakasz, ahol állt.

Egyszer csak a vízparton feltűnt sorban állva legalább tíz-tizenkét leány, akik megdöbbenően hasonlítottak Veronkára. Ugyanaz az alkat, az a viseltes, kopott kis ruha, szépen befont puha haj, porcelán arcocskák. Ekkor a legény egy hangot hallott a fülében: ne mozdulj, de találd meg közöttük az igazi Veronkát. Ha tévedsz, a hátad mögött álló vitézek lenyilaznak mindenkit!

Hogy tudja ő ezt megtenni? Olyan egyformák voltak a lányok, az arcuk mozdulatlan. Szél kerekedett, hajukat, vékony ruhájukat meg-meglobogtatta. Gergő senkitől sem kaphatott tanácsot, nézte, nézte a lányokat, annyira egyformák voltak. Egyszer csak, de lehet, hogy csak

képzelte, de nem is a szeme, a szíve láthatta, hogy az egyik lány cipőjének orra egy icipicit, de csak egy icipicit, mintha megmozdult volna. Más segítsége úgysem lesz.

– Ezt a lány választom – mondta, és a lány felé mutatott.

A többi lány azonnal eltűnt, Veronka felszabadultan futott feléje, és átölelte.

– Gergő, kedvesem, hogy kerültél ide? Nem volna szabad itt lenned! Még néhány óra, és én már a Halál mátkája leszek. Még ez is jobb, mint azé a hájas kocsmárosé. Ilyen a szegény lány sorsa, csak adják-veszik, mint a lovat vagy a birkát.

Igaz, hogy ezek a fekete lelkek is sanyargatnak, néha tüskés bottal vernek, de nem érzek fájdalmat. Reggeltől estig ebből a forrón zubogó katlanból hordom egy lukas vödörrel a maró, savas levet abba a túloldalon lévő másik katlanba. Ha esetleg az megtelik, akkor abból kell hordanom a levet ide vissza. Közben látom volt életem képeit magam előtt, még azokat is, amelyekről soha nem tudtam, mert a hátam mögött történtek. Látom azt, ahogy a dagadt kocsmáros megkéri a kezemet, szüleim mohó arcát, apám alkudozását. Azt is látom, ahogy a vén disznó henterreg rajtam a pincében. Látom szüleim kétségbeesését, mert kiestek a húsos fazékból.

Hidd el, itt semmi sem fáj, és nem akarok visszatérni. Rád nem akartam bajt hozni, ezért választottam ezt az utat.

– Én megverekszem a Halállal is, ha az kell, csak gyere vissza! Itt hagyunk mindent, elmegyünk egy másik föld-birtokra, vagy a világ végére, csak gyere velem!

– Maradj Veronka! Néhány óra múlva már az én mátkám leszel. Kezdődik a harmadik nap, bármikor eljöhettek érte. Mellettem ülsz majd a trónomon az idők végezetéig. Vagy amíg meg nem unlak. Hagyd ezt a mamlaszt! Bár azt ajánlotta, megverekszik velem! Nevetséges, ám legyen, elfogadom a kihívást!

Gergő jól hallotta az előbbi mély, hol reszelős, hol sutto-gó hangot, aztán elötűnt fehér ködfátylában, csontarcával, tompa, fekete szemgödreivel a Halál.

Veronka szorosan Gergő mellé búj.

– A következőt ajánlom, legény. Felmegyünk a falutokba, és a temető melletti réten versenyre kelünk egymással. Aki előbb lekaszája a maga rendjét, az győz. Lesz kaszád is, ne aggódj! A ravatalozóban ott a sírásó kaszája, azt használhatod. A fenéshez meg van kaszaköved, úgy tudom. Ha te legyőzöl engem, Veronka felébredhet holtából, és mehetnek Isten hírével, de ha én nyerek, úgy mindkettőtök a temető árkában lesz elhantolva. Elfogadod, halandó?

– Mérkőzzünk, Kaszás! – Gergő mintha a semmibe csapott volna a tenyerével, mégis visszapattant a keze. – Induljunk!

A fenti világban már pirkadott. A nap még nem jött fel az égre, de mégis csuda világosság volt a lentihez képest. Gergő ebben a fényben csak egy ide-oda mozgó ködgomolyagot látott maga mellett, bár felette időnként megcsillant a kaszája fénye.

– Legény, ha megvan a kaszád, akkor induljunk a rétre! Ott távol, sötétben látszanak a fák, az a rét túlsó szélé. Addig kell mindkettőnknek a rendjét lekaszálni. Most állj neki, fend meg a kaszádat, aztán indul a verseny.

Egyszerre mártották bele a kövér, harmatos fűbe a kaszájukat. Kezdetben fej, fej mellett haladtak. Balról jobbra, balról jobbra dőltek az íves sorok. Gergő végig arra gondolt, hogy Veronkáért és a saját életéért küzd. A kasza jól idomult a kezeihez, hiszen a kurucok közt több éven át naponta forgatta harc közben.

A nap feljött már az égre, a harmat elillant. Egy pillanatra sem állt meg, nem csitult a küzdelem. Gergő érezte, nem emberi erő dolgozik mellette, olyan kitartóan, egyenletesen, lankadatlanul suhint a kaszájával a láthatatlan kéz egyik oldalról a másikra.

Nem tagadta maga előtt, a dereka bekeményedett, a vállai is mintha nehezebben vinnék a sorokat. Ekkor megjelent mellette a Veronka kinézetű macskás lány, és cirógatni kezdte, hogy milyen keményen dolgozik, izmos a teste. Gergő csak azt látta, hogy mellette a láthatatlan kaszás mintha kissé feljebb vágná a sorokat.

Méreg fogta el, felemelte a kaszáját, és derékba sújtotta a lányt. Az felsikoltott, az alsóteste a fűzfák felé szaladt, deréktól felfelé kinyújtott karjaival a levegőbe kapaszkodva az ellenkező irányba. Megzavarta a legényt, ez is volt a szándéka, Gergő látta, a távolság újra nőtt közte és versenytársa között.

Ekkor a közeli bokorból egy sárga szempár villant elő, a legény fülében egy hangot hallott. „Ne félj, bojtár, én veled vagyok!” Nem ért rá törődni vele, mert a fáradtság már nagyon utolérte. Egyre közelebbinek látta már a rét túlsó szélén lévő, verseny végét jelentő fasort. A nap közben eltűnt a felhők között, a szél fújni kezdett, érezhetően beborult az ég. Kezdetben még jól is esett a szélfújás Gergőnek, hűsítette homlokát, kissé felfrissítette, enyhítette szomját. Távolban vihar tombolt. A szeme sarkából látta, hogy villámok cikáznak az égen, amit mély recsegés-ropogás szerű dörgés kísér. Már jelentősen megnőtt köztük a távolság. A ködszerű földöntúli kezek kitartóan, egyenletesen haladtak, míg az ő kaszájának hegye egymásra beakadt a fáradtságtól a földbe. A lábai is botladoztak. Nem nézett fel, arcáról patakokban folyt az izzadság.

Előre, mint ahogy a harc során biztatták egymást katonatársaival! Ezt Veronkáért, sújtott a kaszájával egyet, ezt értem, sújtott újra. Rogyadozva haladt. A vihar elérte a rétet is, sűrű eső verte a tájat. A villámok fölöttük cikáztak, mintha az ég rájuk akarna szakadni, olyan mennydörgések követték. A Halál már több lépésnyire volt előtte, amikor a fasorhoz értek. Gergő teste nem bírta tovább, a földre zuhant.

– Most meghalsz, te szerencsétlen, legyőztelek! Viszem a lányt! – dörögte mély hangon a Halál, miközben ködgomolyag testét szél cibálta, és magasra emelte a kaszáját. Ekkor a sötét felhőkből fényes, sárga nyílként a villám a kaszára sújtott, és szikrázva rajta keresztül egy fénycsóva a földbe futott nagy mennydörgés közepette, és ott elült. A ködgomolyag párás gőzfelhővé változott, és fortyogva eltűnt a levegőben.

A sárgaszemű jószág, aki eddig a bokrokból követte a viadalt, egy oroszlántestű és -sörényű, farkasfejú vad, most kiugrott a rejtékhelyéről, a legényhez rontott és elrántotta a villámcsapás közeléből. Hatalmas szájjával óvatosan vonszolta az alélt legényt Veronka nyughelyéhez, a lombsátor alá. Ott letette az ébredező leány mellé, és fürgén eltűnt a bokrok, fák között.

Az eső még rövid ideig esett, majd elállt, újra derült lett az idő.

A környékbeli népek egyszer-kétszer látták még Gergőt és Veronkát lenni a vöröslő ég alján, dél felé, kézen fogva haladni, szólni hozzájuk nem mertek, szellemeknek gondolták őket, hiszen úgy tudták, meghaltak.

Xenothep

Bajtársak

Kimerülten rogytam le a két méter átmérőjű betonhenger aljára, társaim nyögve, szuszogva követték példámat. Amerről jöttünk, mélyülő homály, előttünk pár méternyire pedig a rég látott, szinte vakítóan ragyogó napfényes délután. A százados elgondolkozva nézett kifelé távcsövével, miközben mi a készleteket ellenőriztük, aztán hátra szólt:

– Kyle!

Mellékúsztam, mire kifelé intett.

– Mi a véleményed?

A bozótossal gyéren benőtt hegyoldal meredeken lejtett mindenfelé, keskeny sziklapadok tarkították. Jobbra lent, úgy százméternyire egy pár négyzetméteres konténer látszott, amit egy lebegő platformra építettek, traverzekkel rögzítették a sziklafalhoz, és egy vastag szürke cső vezetett ki hozzá a mélység fölé.

– Úgy néz ki, mint egy őrbódé. Arrafelé ösvényt látok.

Kis nézelődés után elraktam a távcsövem.

– Azt gondolom, hogy itt le tudunk jutni. Ezek a sziklapadok viszonylag közel vannak egymáshoz, talán két-háromméternyire.

Lester biccentett.

– Rendben őrmester, ezt fogjuk tenni. Csapat?

– Vettük, százados! – felelte Marcia. Világosszürke szemei lázasan csillogtak, mintha már indulna is, halványan elmosolyodtam. Más körülmények közt randira hívtam volna, ám most még feladat volt. Edwin felém pillantott.

– Három tár fejenként a puskákhoz, három kézigránát, és két tár a kincstári pisztolyainkhoz.

Bólintottam.

– Elégnek kell lennie. Ha valahogy fel tudunk jutni a tetőre, ott van egy helikopterleszálló. Még idefelé láttam.

Wiley idegesen törölte meg kézfejevel száját.

– Gondolod, várnak minket?

– Az utolsó rádióadás szerint ellátmányt hoztak a tisztogató szakasznak.

A srác szemei megvillantak.

– Szerinted passzióból ejtettem abba a zöld zselébe a rádiót?!

Edwin megérintette a karját.

– Nyugi fiú, senki nem hibáztat.

Megborzongtam. Az elmúlt két órában borzalmas érzés kezdett uralkodni rajtam, aminek nem tudtam az okát, de úgy éreztem, hogy valami nagyon nem stimmel. Igyekeztem nem mutatni a többiek előtt, ám Marcia valószínűleg sejtett valamit. A lánynak erős megérzései voltak, gyakran mentett meg minket komolyabb veszélytől, hogy hallgattunk rá. Ellenőrizni kezdtem a puskámat, közben lopva felé pillantva, és pont elkaptam pillantását. Halványan elmosolyodott, aztán ő is a felszerelésével foglalkozott. Pokoli hiányérzetem támadt, ahányszor ránéztem, és úgy éreztem, széthasad a fejem, mert nem tudtam,

miért van ez. Mindig egy kínlódó, tompa sikoly csengett vissza a fülemben, amit egy iszonyú roppanás vág el. A többiekkel kapcsolatban is támadtak ilyen benyomásaim, hiába igyekeztem tudomást sem venni róluk. Amikor Wiley megemlítette a rádiót, akkor egy beteges zöld színben fürdő emberi koponyát láttam, ahogy a kocsonyás anyag feloldja rajta a húst pillanatok alatt, utoljára az egyre tágabbra nyíló szemeket, melyek végül kifakulva olvadnak el a zselében. Edwinről a füst jutott az eszembe, fojtogató elektromos füst, Lester századosról pedig a vér.

Bosszúsan ráztam meg fejem, hogy szabaduljak a rémképektől, közben Lester mellénk guggolt.

– Oké emberek, kaptok öt percet lihegni, aztán indulunk. Kyle megy elől, pár másodpercenként követjük. A hegyoldalon semmi fedezékünk nem lesz, jobb, ha nem egy helyben tömörülünk.

Végeztem az ellenőrzéssel, vállamra vettem a puskát, aztán a henger szájához kúszva kinéztem. Nem sok alternatíva kínálkozott, így nem is agyaltam túl. Lester hangja hallatszott.

– Minden oké?

– Igen uram!

– Akkor nyomás, fiú! Meg tudod csinálni!

Leugrottam a henger alatti sziklapadra, és kinéztem jobbra. Arrafelé nagyon mélyült, ám baloldalon alig háromméternyire ott volt a következő sziklapad. Elrugaskodtam, földet éréskor kipörögtek a lábam alól a kavicsok, így fenékre estem. Már hallottam, ahogy jön a százados, felpattantam, és lendületből átugrottam a következő sziklapadra. Igyekeztem nem lenézni, a mélység pokolian húzott, könnyű megoldást ígért mindenre. Nem tudtam, miért érzem, hogy le kellene ugrani, és befejezni, összeszorított fogakkal ugráltam tovább. Bármennyire is próbáltunk halkán mozogni, ez teljes felszerelésben, egy laza sziklák alkotta hegyoldalban lehetetlennek bizonyult. A táj olyan volt körös-körül, mint egy képeslap fotója, szinte fel sem fogtam az irdatlan mélységet alattunk.

Megkapaszkodtam a falban, és kilestem előre.

Az épület már egészen közelinek tűnt, bal kézzel jeleztem, hogy álljanak meg, mire mögöttem megszűnt minden nesz. Távcső nélkül is világosan kivehető mozgást láttam, pár pillanattal később pedig egy sötét ruhás alak tűnt fel a konténer narancssárga fala előtt. Nem láttam, mit csinál, egy percre megállt, aztán tovább indult, megkerülte a sarkot és eltűnt. Kézjelekkel elmutogattam a helyzetet, aztán továbbindultam. Már látszott az ösvény kezdete, ami meredeken vezetett az épület mögé, nekifutottam és lendületből átugrottam. Itt a fal elkanyarodott, a mélyedésben bokrok nőttek, lehúzódtam, hogy bevárjam a többieket. Pár percen belül mindannyian mellém húzódtak, Lester a fejét ingatta.

– Kyle, te barom. Hogy jutott eszedbe átugrani a szakadék fölött?
 – Uram?...
 – Ha kicsit jobbra húzódsz, simán átgyalogolhattál volna a fejed magasságában húzódó sziklaösvényen.
 – Nem vettem észre. Az épületre koncentráltam.
 – Mi van ott?
 – Egy embert láttam eddig.
 – Fegyveres?
 – Nem tudom. Sötét ruhában volt, taktikai öltözködni tűnt.

– Lehet a kutatóközpont rendésze is akár?
 – Igen, lehet.
 Lester az ösvény felé intett.
 – Indulj!

Majdnem guggolva futottam előre, innen nyílt terep húzódott végig, minden fedezék nélkül. Amikor az első lövedékek becsapódtak a fejem mellett, azonnal hasra vágódtam, előrántva puskámat. Láttam a sötétruhást, féltérde ereszkedve lőtt rám egy fémhordó fedezékében. Visszalöttem, aztán tovább futottam. Fejfájásom erősödni kezdett, amikor leértem az ösvény aljára, ahol a sziklapad kiszélesedett, megbotlottam, és a bokrok közé zuhantam. A sziklafalban egy több méter magas, nyitott páncélkapu állt, bentől is lőni kezdtek legalább ketten, előrehajítottam egy kézigránátot. A robbanás után valaki felordított, láttam, hogy egy alak zuhan lefelé. Aki az épület felől lőtt, most felpattant, kiváló célpontot nyújtva, azonnal lőttem. Végtagjait szétvetve esett hanyatt a vasjárdán, ami megkeverülte az épületet, utána csend lett.

Kinéztem a fedezékemből, aztán óvatosan felálltam, és belestem a kapun. Egy holttest hevert a falnál, a gránátom másik áldozata. A fegyverét nem találtam, így a kapu mögötti területre léptem. Egy folyosó kezdődött itt, de beomlott pár méter után, csaldódotan fordultam meg. Lester a kapu mellett állva a konténerre mutatott.

– Nem végeztünk.

Biccentettem, aztán átosontam a vasjárdára. Amint kiléptem a mélység fölé, egy pillanatra megszédültem. Ahogy a homályból kinéztem az imént Lesterre, úgy láttam, mintha vér borítaná. Megint a rémképek gyötörtek, úgy éreztem, hamarosan beszélnem kell erről a századosal. Az épület fala mentén haladtam a sarokig, gyorsan kilestem, aztán megkerültem a sarkot. Egy dróthálós ablak volt ezen az oldalon, láthattam, hogy az épület üres. Megkerültem, a túloldalán a vasjárda kivezetett a sziklaösvényre, és találtam egy nyitott ajtót. Az épületben csak egy íróasztalt, meg egy vaságyat láttam, szerteszét üres konzervdobozok, és egy nagy teljesítményű rádió alkatrészei.

– Mit csináltak itt?

Rémülten pördültem meg. Wiley mögöttem állt, dühösen néztem rá.

– Agyon akarod lövetni magad?

– Mi a bajod?

– Nem tudtam, hogy itt vagy mögöttem, nem hallottalak. Úgy mozogsz, mint egy macska.

– Riszálom a seggem járás közben?

Bosszúsan fújtam egyet, aztán elvigyorodtam.

– Nem nézegetem a seggedet.

– Nem a francokat, asszed, nem tudom, hogy gerjedsz rám?

Lester lépett be az ajtón.

– Pofa be, emberek! Kyle?

– Ez csak egy állomás. Nincs itt semmi.

Kinéztem a sziklaösvény felé.

– Arra tovább tudunk menni, úgy látom, még ugrálni sem kell, simán eljuthatunk addig a másik épületig.

Marcia a puskája távcsövén át nézelődött.

– Jól látod.

Előre indultam, a többiek követtek. Nem láttam mozgást, leszámítva a bokrok hajladozását, ám itt megint semmi fedezék nem kínálkozott, így előlünk sem tudott senki elbújni. A másik épület is egy konténer volt a falhoz rögzítve a sziklaplatón, minden ablaka kitörve, messziről is látszott, hogy üres. Mindenre készen léptem be, ám nem volt mitől tartani.

– Tiszta!

A konténer sziklafal felőli oldala hiányzott, egyembernyi magas üreg látszott a túloldalán. Edwin megtörölte a homlokát.

– Nagyon remélem, hogy ez vezet is valahová!

Vállat vontam.

– Az ösvény itt véget ér. Azok a katonák innen jöhettek csak.

Azt nem hoztam szóba, hogy a másik épület mögött kezdődő folyosó beomlott, épp eléggé feszültek voltunk így is mindannyian. Előreindultam, a homályban nem sokkal lámpát kellett kapcsolnom. Hamar elvesztettem az időérzékemet, ahogy haladtunk a sziklaalagútban. Látszott, hogy gépekkel készítették, a mennyezetre pár méterenként lámpákat szereltek, amik most nem működtek. Enyhén kanyargott, némi huzatot éreztem, amit jó jelnek vettem. Határozottan felfelé haladtunk, míg végre egy lépcsősorhoz értünk. A tetején egy nyitott ajtó várt, átlestem a túloldalra. Odaát egy betonhenger képe bontakozott ki, elhúztam a számat.

Amióta ez a küldetés tart, ilyen hengerekben futkostunk javarészt, úgy éreztem magam, mint egy kísérleti patkány a labirintusban. Ez is felfelé tartott, egyre megerőltetőbb lett a járás, fejfájásom rákapcsolt, már karikákat láttam. Menet közben ittam pár kortyot kulacsomból, aztán végre elértük utunk végét. Marcia felnézett a falba erősített fémlétrára mentén.

– Odafent fényt látok. Természetesnek tűnik.

Lester intett.

– Rajta Kyle!

Felkapaszkodtam a létrára, és lendületesen mászni kezdtem. Amikor elértem a járat tetejét, óvatosan lestem ki.

Egy tágas, betonozott térre értünk a szabad ég alatt, de körben falak takarták a kilátást. Mindenfelé több méter magasra halmozott faládák és felszerelések, köztük két helikopter állt egymástól vagy ötvenméternyire, az egyik az oldalára dőlve, meglehetősen romos állapotban, de a másik épnek tűnt. Wiley elvigyorodott.

– Bingó!

Lester összehúzta a szemöldökét.

– Nyugi katona. Nekem ez nem tetszik.

Edwin kibiztosította puskáját.

– Hol vannak az emberek innen?

A tér túloldalán valami felborult, aztán különös trappolást hallottunk. Marcia is felemelte a puskát.

– Ez nem ember.

A szél zörgette a ládákat letakaró ponyvákat, mindenfelől neszezés hallatszott. Lester kézjelekkel mutogatva harci készséget parancsolt, féltérre ereszkedtem egy láda mögött, és kilestem. Füstszag csapta meg az orromat, bár semmi nem égett, aztán jött a fantomsikoly, és a ropanás, könnybe lábadt a szemem. Ha ez így folytatódik, pszichológusnál kötök ki.

Előre kúsztam a fedezékemben, míg ráláttam a helikopterre.

A téren semmi nem mozdult, de tudtam, hogy nem vagyunk egyedül. Valami, vagy valamik vannak ott elől. Sok mindent láttam az elmúlt negyvennyolc órában, az egyszerű rutinfeladat hamar rémálomba ment át. Csak a civileket kellett volna biztonságosan kimenekíteni a komplexumból, de úgy tűnik, mindenhová késve érkezünk. Feltranszírozott, széttépett laborköpenyes holttestek mindenfelé, karok és lábak, fejek és többméteres vérfolatok, ahogy valamik vonszolták őket. Borzalmas sérülések jellemezték a testeket, harapások és égésnyomok, amiket képtelen voltunk azonosítani eleinte. Aztán amikor összefutottunk az első szörnyekkel, sok minden világos lett. Még csak hasonítani sem tudtuk semmihez azokat a valamiket. A fejük egy nagy állkapocs volt csak, egy négyes tagolású szerkezet, teli szilánkszerű, több sorban futó fogakkal. Csápjaikon villámgyorsan mozogtak, megtapadtak a falon és a mennyezeten is, az egész jelenség egy kaotikus kavargásnak hatott, egyikünk sem tudta leírni később, hogy is néztek ki a lények. Többfélét is láttunk, egyik bizarrabb volt, mint a másik, de abban egyetértettünk, hogy ilyen nem élt a bolygón soha azelőtt. Marcia úgy gondolta, talán biofegyverek lehetnek, Edwin szerint idegen lények egy másik bolygóról, vagy dimenzióból, engem viszont csak az érdekelt, hogy a gépfegyverem sorozata szétveri a nyomorult pofájukat, és ezt elégnak éreztem.

Ám nem csak a lények okoztak problémát. Az épületeket emberek tervezték embereknek, most viszont úgy nézett ki minden helység és folyosó, mintha valami óriási rovar átalakította volna kaptárrá az egészet. A falakat és a mennyezetet ruganyos, mocskos, szürke anyag fedte, amiben néhol nyálkás üregek látszottak, a folyosókat gyakran sűrű, áthatolhatatlan háló borította, némelyik terembe benézni is agyrém volt. Gyakran láttunk szinte tisztára pucolt emberi csontokat szerteszét, és bármerre is jártunk, a rosszindulatú környezet minden pillanatban életveszéllyel fenyegetett.

Túl mélyre hatoltunk.

Amikor órák óta nem találkoztunk élő emberrel, csak az idegen létforma nyomaival mindenütt, Lester úgy döntött, hogy ideje civilizáltabb környékre vergődni. A rádiójelet árnyékolta valami, nehezen mégis sikerült elfognunk egy adást, amiben azonnali kiűrésre szólítanak fel. Mindenkit visszarendeltek a felszínre, így a mentőakció véget ért.

A földalatti vasúthálózat elektromos kocsijaival próbáltunk kijutni a központi részből, de ahogy egy alagútba ért

a szerelvény, minden elromlott. Pokoli robbanás-sorozat kezdődött valahol fölöttünk. A szerkezet felborult, ott vertem be a halántékomat, elveszítve eszméletemet, és azóta is erős fejfájás gyötör. A folyosó beomlott, a mennyezeten át valamilyen zölden fénylő folyadék ömlött a sínekre, és a kocsí tetejére. Mire a többiek kifeszítették az ajtót, a sínpályán fél méter magasságban állt ez az anyag. Sikerült feljutni a szervizjárdára, ott tértem magamhoz. Marcia aggódva nézte a sérülést, Lester komoran nézett le a beteges ragyogásba.

– Kyle, képes vagy járni?

– Még futni is uram! – feleltem, miközben szédelegve feltápáskodtam. Ekkor újabb robbanás hallatszott, a szervizjárda megbillent, Wiley elveszítette egyensúlyát, és rémülten kapálózva zuhant hanyatt a zselés folyadékba, ami...

Nem, nem zuhant le, mert elkaptam. Az utolsó pillanatban kaptam el a karját, és visszarántottam, így nem marta le a húsát az anyag. Marcia segített visszahúzni, aztán rohanni kezdtünk az egyre emelkedő folyadék elől. A sínpálya sötétbe borult, de hallottuk az elektromos zúgást, és valahol elől lámpák derengő fénye is látszott. Marcia rohant elől, aztán hirtelen felnyögött, és megtorpant, mintha valami visszarántotta volna, így pont nekifutottam. Fuldokló hangokat adott ki, úgy láttam, mintha valami a nyakára, és felsőtestére tekeredett volna. Hirtelen felemelkedett, én pedig reflexből felugrottam, hogy visszahúzzam. A mennyezeten volt valami, az kapta el, és húzta felfelé valamiféle ragacsos kötéllal vagy csáppal. A sötétben csak morgást és szörcsögő hangokat hallottam. Marcia teste rángott karjaim közt, próbáltam lefejezni róla azt a valamit, aztán hallottam tompa, gurgulázó sikolyát, és azt a borzalmas nedves roppanást. Persze, nem történt semmi, sikerült kiszabadítanom, mielőtt az a valami összeroppantotta és leszakította volna a lány fejét, majd visszazuhanunk a járdára.

Edwin lövöldözni kezdett a mennyezet felé, a torkolatúztben láttam, hogy a sínpálya felől is közeledik valami nagy, így én arra céloztam. Cafatokra lőttem, mielőtt még elragadta volna Edwint, így nem estek a magas feszültségű sínpályára, és nem égtek halálra a szemem láttára. Nem, nem történt meg, és Lestert sem kapta el egy másik, hogy darabokra tépje, mint egy darab rongyot, szétfröcskölve a százados vérét az alagútban.

Amikor aztán a folyosó mennyezete megint beomlott, magával hozva a ragyogó zöld áradatot, elmosta a lényeket, én pedig kiveztem mindenkit egy szervizjáraton, ami abba a betonhengerbe vezetett, amin kijutottunk a hegyoldalba.

A tér túloldalán valami összetört, rögtön ezután agresszív állati acsarkodás hallatszott, izmaim megfeszültek. Oldalra pillantottam, Lester előre intett.

– Menned kell, Kyle! – suttogta alig hallhatóan. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha teste áttetsző lenne, láttam rajta keresztül a mögötte lévő ládát, megérintettem halántékomat.

– Nem fog menni uram... nem tudom... annyira egyedül vagyok!

Wiley sav marta kezével a helikopter felé intett.

– Nem vagy egyedül. Mindig itt leszünk veled.

Edwinre néztem, akinek vállán füstölgött a ruhája, ő is bólintott.

– Veled vagyunk.

Marcia együttérzően nézett rám.

– Nem vagy egyedül.

Helyes arcát elcsúfította a borzalmas harapás, amely összeroppantotta a fejét, de szemei élettelen csillogtak.

– Szeretlek, Kyle! Menj!

A százados arcán vércsíkok futottak le, ajkai közül is vér folyt, remegve figyeltem, amint a helikopter felé mutat.

– Menned kell. Meg tudod csinálni, fiú! Indulj!

– Meg tudod csinálni! – suttogta még valaki, én pedig felugrottam, át a láda fölött, és rohanni kezdtem a helikopter felé. Ugyanekkor a tér túloldalán a ládák dőlni kezdtek, amint köztük valami nagy indult felém. Recsegve törték a deszkák, de nem láttam, mi az, mi közelít, csak hogy több van belőle, mindenfelől felém indultak. Szívem megdermedt, elfogyott a levegőm, és én csak rohantam a helikopter felé, miközben könnyek marták szemem.

Meg tudom csinálni.

R. Harbinger

Belső szépség

Egy kőre zuhantam, és fekete csillagok milliárdjai robantak szemem elé. Hátrapillantottam, mozgást kerestem a fák között, de csak a kízó némaságot hallottam. Minden állat meglapult, amikor megérezte az engem üldöző bestiát.

Figyelmen kívül hagytam a fájdalmat, és tovább rohantam a falu felé.

– Meneküljtek! – üvöltöttem. – Bújjatok el!

Az emberek úgy bámultak rám a sápadt holdfényben, mint valami bolondra. Sarkig kivágtam házunk ajtaját, bemenekültem, majd elretesztem magam mögött. Most először éreztem égő tüdőt, és hogy talán nem is vettem levegőt a tengerpart óta.

– Téged meg mi lelt, Qiu? – hangzott nagymama kérdése mögülem.

Elmeséltem neki, épp csak kivettem hálómát a dagály kezdetén, amikor egy égi hajó zuhant alá a magasból. A becsapódás keltette hullámok csaknem felborították csónakomat, és a magasba csapó gőzfelhő elhomályosította a lemenő nap fényét. Mégis az égi hajóhoz eveztem, hogy megnézzem közelebről, mert a félelmen túl a kíváncsiság is hajtott.

Valami kiemelkedett az égi hajóból, és észrevett. Tekintete lelkem mélyéig hatolt, szinte elhűtötte azt. Ezután olyan gyorsan tértem vissza a partra, amennyire csak erőmből tellett. Kihúztam csónakomat, és a távolban lebegő tárgyra meredtem, amelynek utasa még mindig engem bámult. Megnyugtató a köztünk lévő távolság, majd békességem szilánkokra hasadt, amikor a jövevény beleugrott a tengerbe. Csakhogy nem merült el, hanem felegyenesedett, és felém sétált a víz felszínén, akárha lába szilárd talajt fogott volna.

– Bolondságokat beszélsz, lányom! – mondta mama, és az asztalhoz sétált.

Velőtrázó sikoly szötte át az alkonyatot, és összerezzenett. Mama megmerevedett, és megfordult. Leolvastam arcáról, már nem vonja kétségbe szavaimat.

A felhangzó halálsikolyok kakofóniája alatt közelebb húzódtunk egymáshoz. Odakint puskák ropogtak, de azonnal észveszejtő üvöltés hatalmas hulláma nyomta maga alá őket. Most már tudtam, a lény követett, és az

a borzalmas érzés kerített hatalmába, hogy kifejezetten engem akar.

Sikoly sikoly hátán, paták dobogása hallatszott menekülő lovak búcsújaként, majd szakadatlan csend következett. Mama szapora, mégis mély légzését hallgattam.

– Nagymama? – súgtam, miután az ajtóhoz araszolt. – Ne csináld!

Könyörgésemet ajkára tett ujjával némította el, majd kilesett egy szűk résen át.

– Átkozott! – hallatszott az utolsó ordítás, amelyet fegyverdurranás színezt sötét tónusúvá, majd bömbölés szorította marokra szívemet.

Valami az ajtónak csapódott, csaknem áttörte. Mama hátraugrott, azután együtt figyeltük a bambuszok közül csörgedező vért. Robbanásszerűen kiéleződött érzékeimmel azonnal megéreztem a piros folyadék átható, fémességét.

Nagymama levette a szekrény tetejére rejtett puskát, amely még nagyapáé volt. Két vaskos lövedéket töltött bele, azt követően elém húzódott. Valaki közben elvonsozta az ajtónk előtt heverő testet.

Szemernyi kétségem sem fért hozzá, nagymama azonnal végez azzal, aki átlépi a küszöböt. Sosem ismertem nála bátrabb asszonyt.

Az ajtó leszakadt sarkáról, hogy teret engedjen a beáramló, vakító fénynek. Hallottam az elsülő puskát, nagymama bőszerű káromkodását. Amikor a fény kialudt, csápok robbantak be a házba, és tekeredtek mama köré. Sikoltani sem maradt ideje, a jövevény elragadta tőlem.

– Ne! – üvöltöttem mély megbánással, amiért a lény embereket gyilkolt miattam.

Az idő kízó lassúsággal telt, de végül megjelent a bestia. Az ajtó elé lépett, izmos teste körül megannyi inda élt önálló életet, amelyeket emberi vér színezett sötétre.

A lény alig fért be négykézláb, közben vállával kitépte az egyik ajtófélfát, majd fölém tornyosult. Megütötte fejével a villanykörtét, az pedig kísérteties árnyékokat festett a falakra magatehetetlen lengedezése közben.

Zokogtam, és alig kaptam levegőt. Szememet lehunytam, hogy minél hamarabb végezhesen velem. Ő azonban nyálkás csápjait testem köré fonta, és elcipelt a faluból. Sikolyokkal, rúgásokkal próbáltam hátráltatni,

mindhiába. Akadálytalanul sétált a víz felszínére, mialatt próbáltam szabadulni.

Felkapaszkodott hajójára, és bemászott a tetején lévő nyíláson át. A rés szűkülni kezdett fölöttünk, és ahogy a kinti fény csökkent, úgy nőtt bennem a már amúgy is hatalmas kétségbeesés. Ahogy az utolsó fénysugár elhalványult, felfogtam, hogy soha többé nem jutok ki innen.

Elrablóm valamilyen asztalra fektetett, mire próbáltam megragadni a menekülés pillanatát. Felültem, amikor indái nyálkás csíkokat hagyva maguk után szabadjára engedtek, de gazdájuk visszanyomott. Az ágy felfénylett alattam, és könnyű tollpiheként lebegtetett a magasba.

– Eressz el! – sikoltottam, de nem törődött velem, csak az előtte lévő fényes gombokra koncentrált.

A pánik minden porcikámba beette magát. Sírógörcs kerített hatalmába, aminek következtében még kétségbeesettebben próbáltam szabadulni. Csakhogy kezem és lábam erőtlenül kalimpált a levegőben.

A szörnyeteg engem bámult, majd mintha meg akart volna magyarázni valamit, működésbe hozott valamilyen szerkezetet. Az egyik fal áttetszővé vált, így láthattam távolodó szigetünket és a mögötte elterülő Kínát. Nem találtam szavakat, csak zokogtam, mert az általam ismert világ olyan sebesen távolodott. A zsugorodó Föld látványától jelentéktelen porszemnek éreztem magam, és elvesztettem minden reményt.

Átlátszó test jelent meg fölöttem, és rá kellett jönnöm, valamilyen rólam vetített képet látok. A rém vizsgálni kezdett engem. Rettegés fogott el, miszerint a legfinomabb részeit keresi, és a kép azért közelít rám itt-ott. De ha csak meg akarna enni, már megtehetette volna koráb-

ban is. Akkor miért kellek neki? – tettem fel magamban a kérdést.

Kinagyította a hasamat, azután a méhemre közelített. A kép kékről zöldre váltott, majd megszűnt, és ezt követően elrablóm mellém lépett. Hosszú karmaival lágyan karistolt combomon, majd megállapodott a hasamon. Elhatároztam, nem adom meg neki az örömet a további sírással. Lenyeltem könnyeimet, és mélyfekete szemébe néztem. Felkészültem a halálra, ahogy vörhenyes pófájába bámultam. Azután rájöttem, ez a förmedvény a halálnál is rosszabbat akar tenni velem: nem kioltani akarja életemet, hanem újat teremteni általam.

Ismét vergődni kezdtem, de nem vettem le tekintetemet elrablómról. Figyelemmel követtem mozdulatát, amint fejéhez nyúl, és eltávolítja azt. Míg lefagytam a lefejezett test látványától, addig az idegen háta kettéhasadt, és egy kisebb test mászott ki belőle. Az emberekre nagyon hasonlító, kékbőrű férfi úgy vedlette le magáról a csápos idegen alakját, mint pillangó a bábját.

Felöltött bennem, az üres test valamiféle idegen változata lehet annak a ruhának, amit a mi űrhajósaink viselnek.

Sosem láttam még szebb férfit, és amikor az idegen igéző, sárga szemébe néztem, belepirultam a gondolatba, hogy az ő gyermekét szívesen hordanám a szívem alatt.

– Jól van, anya! Elég a nyáladzásból! – szakított félbe Alamár.

Végigsimítottam fehér arcán, és elmerültem sárga tekintetében. Tudnia kellett, hogyan ismerkedtünk meg az apjával, mielőtt ő is elindulna a csillagok közé, hogy megtalálja méltó párját.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Kapitány Béla és a favágás

Egy napon nagyon hideg lett az erdőben. Béla betonbunkere eléggé kihűlt, így muszáj volt valahonnan tűzifát szerezni ősi kandallójába, ha nem akart rövid időn belül megfagyni. Ezért hát kezébe vette kedvenc fejszéjét, és elindult arra a helyre, ahol az erdőlakók egyébként is fát szoktak vágni.

Ment, mendegélt az erdőben, és egyszer csak szembejött vele a Pisaszagú Bácsi.

– Hová mész, Béla? – kérdezte tőle a Bácsi.

– Megyek fát vágni, mert nagyon hideg van! – válaszolta Béla.

– Akkor veled megyek én is! – jelentette ki a Bácsi.

Együtt mendegéltek tovább. Már nem voltak túl messze a favágó helytől, amikor rájuk köszönt az Olajoskezű Ember.

– Hová mész, Béla? – kérdezte tőle az Ember.

– Megyek fát vágni, mert nagyon hideg van! – válaszolta Béla.

– Akkor veled megyek én is! – közölte határozottan az Ember.

Most már hárman mentek tovább. Egyszer aztán kilépett az erdőből a rőzsét gyűjtögető Törőtszemüvegű Anyó.

– Hová mész, Béla? – kérdezte tőle az Anyó.

– Megyek fát vágni, mert nagyon hideg van! – válaszolta Béla.

– Akkor veled megyek én is! – mondta az Anyó.

Most már négyen ballagtak az erdőben. Rövid időn

belül megérkeztek a favágó helyre, amely nem másutt helyezkedett el, mint az erdei művelődési ház mellett. De nem voltak egyedül! Két idegen állt az épület előtt!

Az egyik idegent Tudálékos Nénének hívták, a másik pedig nem volt más, mint a Szójaevő Gyerök. Béla és társai rögtön látták, hogy ezek a távoli legendás metropoliszból érkeztek. Amikor a városi népek meglátták az odaérkező erdőlakókat, panaszáradatban törtek ki:

– Itt nagyon hideg van! – nyavalygott a Tudálékos Néne.

– Miért kell nekem fát aprítani, miért nincs itt is gázfűtés? – akadékoskodott a Szójaevő Gyerök.

Mit lehetett erre mondani? Az erdő lakói körbevették a városiakat, és kifejtették a véleményüket:

– Erdő mellett nem jó lakni, mert sok fát kell hasogatni! – mondta Béla.

– Erdő mellett nem jó lakni, mert sok fát kell hasogatni! – ordította a Pisaszagú Bácsi.

– Erdő mellett nem jó lakni, mert sok fát kell hasogatni! – kiabált az Olajoskezű Ember.

– Erdő mellett nem jó lakni, mert sok fát kell hasogatni! – csipogta a Törőtszemüvegű Anyó.

– Erdő mellett nem jó lakni, mert sok fát kell hasogatni! – hörgögték a zombik.

– Erdő mellett nem jó lakni, mert sok fát kell hasogatni! – üvöltöttek a törpék.

Tudálékos Néne és Szójaevő Gyerök ettől úgy megrémült, hogy visszaszaladtak a városba.

Többé nem is látták őket az erdőben.

Olvasnál még A Halál menyasszonyához hasonló történeteket?

Akkor a Garabonciások a te könyved!

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemek. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Claudius Oltarimanus

A nyugdíjas kiborg – III. rész

Másnap este Jenőke egy nagy halom könyvvel állított haza az egyetemről.

– Rengeteg könyvet találtam, amelyek az egyiptomi múmiákkal foglalkoznak! – mesélte. – De csak olyan öthat könyvet találtam, aminek hasznát is vehetjük.

– Már bele is olvastál a könyvekbe? – kérdezte Tibor.

– Csak a tartalomjegyzékeket lapoztam át, de az érdekesbebe bele is olvastam. De nem valami gusztusos művet a múmiakészítés! Az egyik könyvben leírták, hogy a halott agyvelejét az orrán keresztül szedték ki! Majdnem elhánytam magam. Mondd, Tibi, muszáj nekem részt vennem a mumifikáció elősegítésében? A jövő héten ZH-t írok hermeneutikából!

– Majd mindjárt megmondom, hogy hová dugd a hermeneutikádat! A megélhetésünk forog kockán, te pedig finnyáskodsz? Jó lesz minél előbb hozzákezdeni a múmiakészítéshez, mert úgy egy órával ezelőtt egy kis zöldes elszíneződést láttam a papa hasán!

Így aztán vacsora után rögvest hozzá is láttak a boncoláshoz:

Az ebédlőasztalról letakarították a fölösleges holmikat, azután nylon fóliával letakarták. A szerszámos kamrából előhozták a fűrészt, ha esetleg csontot kellene átvágni, megélezték a legnagyobb konyhakést a boncolási művelethez. A takarítószerből felmosóröngyöket és lavórt hoztak ki, amelyekkel a kifolyó vért igyekeztek felfogni. Eltávolították Inotai Kázmér belső szerveit, majd a kizsigerelt porhüvelyt a fürdőkádban lévő formalinos oldatba áztatták éjszakára. Másnap a hasüregét megtöltötték szóda-bikarbónával, amely nedvszívó anyagként funkcionál, azután kivitték a holttestet a kertjük végében található füstölőházba, ahol izzó parázs fölött szikkasztották, hogy a mumifikációt elősegítsék. A parázs életben tartása Jenőke feladata volt, miközben Tibi a műhelyében szerelte össze a kiborgot működtető motort. Így ment ez több mint két héten keresztül, míg egy nap így szólt Tibor Jenőkéhez:

– Hozzuk ki a papát a füstölőből! Ideje belésszerelni a motort!

És ekképpen cselekedtek. Tibor Jenőke segédelmével a motort, Inotai Kázmér kiürített hasüregébe helyezte, majd a motorhoz tartozó nyúlványokat a végtagokhoz erősítette, amelyek a távirányító által gerjesztett elektromos impulzusok segédelmével mozgatják majd a kiborgot. A távirányítón négy gomb volt a végtagok mozgásának irányítására, és további négy gomb az előre-hátra-balra-jobbra menethez. Mivel alig több mint egy hetük volt a postás újbóli eljöveteleig, bőszen gyakorolni kezdték a kiborg mozgáskoordinációjának az irányítását. Először elég darabos lett a kiborg mozgása, de pár napi gyakorlás után már egész ügyesen irányították a kiborgot. A kiborg hangokat is ki tudott adni, ugyanis Tibor beszerelt a gégefőjébe egy kicsi beszédszintetizátort, amely a számítógép billentyűzetén bepötyögött karaktereket hangokká

alakította. Minden tökéletesnek látszott, mígnem egy szép nap Tibor azt mondta:

– Jenőke! – kiáltotta. – Nem találd úgy, hogy a papa elég sápadt?

– Meglehet! De ezen nincs semmi csodálkozni való, hiszen halott!

– Na de nekünk azt kell elhitetnünk a külvilággal, hogy még él! És ez a szürkéssárga arcszín, nem könnyíti meg a dolgunkat!

– Látom, hogy megint forgatsz valamit a fejedben!

– Eltaláltad! Egy kis ajakrúzzsal megpirosítjuk a papa arcát!

– Vegyünk rúzszt valami illatszerboltban?

– Persze, kisfiam! – válaszolt gúnyosan Tibi. – Nem is néznének buzinak, azzal a búbanatos értelmiségi pofáddal! Van egy jobb ötletem!

Azzal elővette a Tutti Frutti Party legújabb számát:

– Nézd ezt a nőt! – nyitotta ki Jenőkének az újságot.

Az újságban egy igen dekoratív szőkeség nézett farkaszemet Jenőkével, a következő kecsegtető ajánlattal:

„Spriceld a spermád a 130-as melleimre, kend szét rajtuk, és nyald le!”

– Ez a hölgy igazi ingyencnek tűnik! – felelte Jenőke.

– Figyeld meg, hogy milyen színű rúzszt használ! Az okkersárgának és a vörösnek egy sajátos keverékét! Ha ezt a rúzszt óvatosan szétkennek a papa orcáján, tökéletes lenne az egészséges arcszín imitációja!

– Na és, hogy szerezzük meg a rúzsát?

– Elme gyünk hozzá, és ellopjuk tőle!

– Elme gyünk?! És mikor?

– A holnap reggeli pesti vonattal! Telefonon már beszéltem vele, és mindent elrendeztem!

– És ideadja nekünk a rúzsát?

– Hülye! Azt hiszi, hogy kuncsaftok vagyunk, akiket felvet a lé! Egy szót se neki a rúzsról!

– Azért a véleményemet kikérhetted volna, mielőtt bele-rángatsz a hülyeségeidbe!

– Nincs alternatíva Jenőke! A papa arcszínét, mindenképpen föl kell javítani!

Aznapi korán lefeküdt a két testvér, mivel másnap nehéz nap várt rájuk. Reggel hat órakor csörgött a vekker. A nap már a horizont fölött volt és aranyrózsaszín köntösbe öltöztette a keleti látóhatár fölött lévő báránnyelheket. A felkelés után Tibor és Jenőke az utolsó forintjaikból vásárolt sóletkonzervet melegíteni kezdték a gáztűzhelyen reggeli gyanánt, közben taktikai megbeszélést tartottak:

– Lássuk csak, megvan-e mindenünk! – mondta Tibor.

– A Tutti Frutti Party aktuális száma a hölgy címével, vonatjegyek, igazolvány, lakáskulcs, TB kártya...semmi nem hiányzik. Neked mindened megvan Jenőke?

– Egy pillanat! – felelte Jenőke. – Igen, semmi nem hiányzik! Mindkét vonatjegy nálad van ugye?

– Igen. Mondd, mi az a vastag könyv, ami kiáll a táskád-ból?

– Ajánlott irodalom az orosz ikonfestészetéhez.
 – Ezt most komolyan magaddal akarod cipelni? Csak nem a kebelcsodának akarsz felolvasni belőle? – vigyorgott Tibi
 – Dehogya! Értelmiségi modulnak vettem föl az egyetemem. Holnapután ZH-t írunk belőle, és mivel sajnos a papa kiborggá alakítása sokáig tartott nem tudtam rendesen készülni rá. Gondoltam a vonaton elolvasom a szükséges fejezeteket.
 – Nem biztos, hogy lesz a vonaton ülőhelyünk Jenőke! De ha mindenáron terhelni akarod vele a táskádat, meg az agytekervényeidet, lelked rajta!
 – Nekem elég egy csendes sarok is, ahol tudok koncentrálni az olvasásra. Mondd, Tibi, ha kuncaftokként megyünk a hölgyhöz, akkor hogy jutunk be hozzá pénz nélkül?
 – Pénzt csak a konkrét szolgáltatásaiért kap. Olyan még nem volt a történelem során, hogy valaki azért kapott pénzt, mert egy megbeszélte időpontban elmentek hozzá látogatóba. Elmondom a haditervet: elmegyünk a csajhoz fél tizenegyre. Amíg egyikünk eltereli a figyelmét a másikunk házkutatást tart a rúzs után. Ha ügyesek vagyunk, és hamar megtaláljuk akkor még a szolgáltatás igénybevétele előtt, elhúzzuk a csikot.
 – Ez így elég vázlatos...
 – Csak akkor tudom pontosítani a tervet, ha a saját szememmel láttam a csaj lakását. Mindig az adott körülményekhez kell igazodni! Improvizációban jó vagyok, nem kell izgulnod.
 – Aha – felelte Jenőke, és az arckifejezése arról árulkodott, hogy Tibinek nem igazán sikerült megnyugtathatnia

A sólet elfogyasztása után elindultak a vasútállomásra. Félóra múlva már ott is voltak és éppen hogy csak elérték az induló pesti gyorsvonatot.

A vonat zsúfolásig megtelt, csupán egy fürkében volt két szabad hely, ahová egy cigány pereputty vert tanyát:

– Elnézést, szabad ez a két hely? – kérdezte Tibor.

– Itt a Pista bácsi ül! – felelte az egyik cigányasszony. – Idős beteg!

Öt perc múlva meg is érkezett „Pista bácsi”, egy ereje teljében lévő 30 év körüli kigyúrt fazon, és Tibornak nem volt több kérdése.

– Azt hiszem jobb, ha kint maradunk a folyosón! – mondta Jenőkének. – Ez a Pista bácsi nagyon sukárnak néz ki!

– Még hogy idős beteg! – húzta el a száját Jenőke. – Röhögnöm kell!

Ott is maradtak egészen addig, amíg a vonat be nem futott a Nyugati Pályaudvarra:

– Messze lakik innen az a hölgy? – kérdezte Jenőke.

– Á, dehogya! Gyalog körülbelül tizenöt-húsz perc a Király utca! Mehetnénk villamossal is, de kár lenne BKV jegyre pazarolni a pénzt!

– Nem is lenne miből!

Azzal belevetették magukat a pesti utcák forgatagába. Csakhamar odaértek a megadott címre.

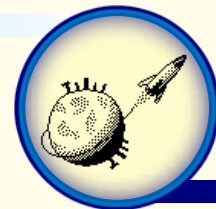
– Hányadik emelet? – kérdezte Jenőke.

– Negyedik!

– Jellemző! Mindig a legmagasabb szintre kell felmenünk, ha ügyintézésről van szó!

– Ne siránkozz már folyton! Még csak most jön a java!

Zspider Zpercesek – Ócskavas

A farmház melletti garázs körül régi fémdarabok és elektromos eszközök kibelezett alkatrészei feküdtek nagy halmokba gyűjtve. Bent egy női hang hevesen szidalmazta minden gép feltalálóját és valaki nagyokat rúgott a hangosan dongó, rozsdás acélkaszniba, hogy működésre kényszerítse.

Apja a traktorról leszállva széles mosollyal hallgatta a szitokszavakat.

– Ha készen vagy annak a vacaknak a szerelésével, ebédelnék!

– Mindjárt! – felelte a lány.

Magas, vékony, csontos leányzó, rövid, tündérkékre emlékeztető platinaszőke hajú teremtés sétált ki a garászból. Olajos ruhájába törölte a kezét és megölelte az apját.

– Nem akarja az igazságot? – kérdezte a férfi nevetve.

– Hát nem.

– Mosakodj le, én addig melegítek levest!

Három fekete autó gurult be a ház elé. A lány a lépcsőről fordult vissza, de az apja mutatta neki, hogy inkább menjen be. A lánya konok módon megállt. Az öltönyös alakok nagy mosollyal kiszálltak.

– Szép hely.

– Mit akartok itt?

– A pénzünket, amivel tartozol, öregember.

– Megmondtam, hogy megkapjátok, amint lesz termés. Még várnotok kell egy hónapot.

– Én most akarom, vagy elvehetek valami mást. – Ezzel az öltönyös átnézett a vállá fölött a lányára.

A farmer dühösen a férfinak ugrott, aki ösztönösen fegyvert rántott és lelőtte.

– Apa! – sikoltotta a lány.

Az öltönyösök mind elővették a fegyverüket és az ajkukat nyalogatva megindultak felé.

– Na, fiúk, úgy néz ki, örököltünk sok szép földet!

A garászból ekkor valami kilépett. Az óriási, emberalakú robot hátából füstöt okádva feléjük indult, lépteit egyre inkább megszaporoza. Mire a gengszterek lőhettek volna, az automata végzett velük. A gyilkos karját addig csavarta, mígnem az a saját fegyverével lőtte magát fejbe.

– Apa, nézd, működik! – mondta sírva a lány halott apjának.

A robot szomorúan átkarolta és megsimogatta a fejét.

Krómer Ágnes

Szirénmese

– Gyere, és békességet adok a szívedbe!
 – Hallgass rám, és teljesítem minden kívánságodat!
 A csónak, csak haladt. Jóska és Pista néztek maguk elé.
 – Tiétek lehet a gyönyör birodalma! Süketek vagytok?
 – Jóska süket, mint az ágyú, én meg vak vagyok. Te mit akarsz?
 – Impotensek is vagytok, vagy mi van veletek? Mi kellene nektek?
 – Csak impotens vagyok, a Pista az már annyira meleg, hogy süt. De tudod, mi kellene? Egy kis erős Pista a kenyérhez, mert az nagyon jól esne egy ki sörrel. Kértek egy kicsit, csúfságok?
 – Mi ismerjük a szerelem minden fortélyát, és gazdaggá teszünk titeket!
 – Eriggyetek már magatoknak, mi ilyen zöld némberekhez nem nyúlunk!
 – Ezek de hülyék, Istenem!
 – Ja, amúgy, ha fizetnének érte, se nyúlnék ilyen löféjú bukszákhöz.
 – Adjatok még egy kis Frontint vagy Xanaxot, mert a visító hangotoktól ideges lettem. Miért kell visítani, ki hiszi el ezt a szart?

– Ti földhözragadt kis gyökerek vagytok! Menjete, Xanax kell nekünk, hogyha ilyen kis csírákkal találkozunk, ne öljük meg őket.

– Kösz, nagyon rendesek vagytok, és jó szórakozást!

– Te, ezek úgy tátognak, mint a halak – mondta Pista.

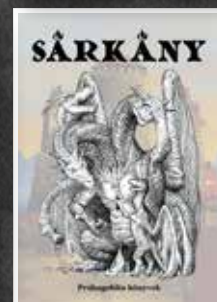
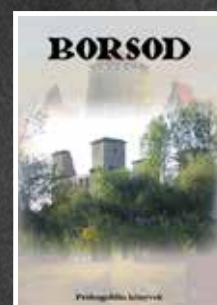
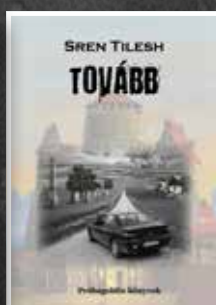
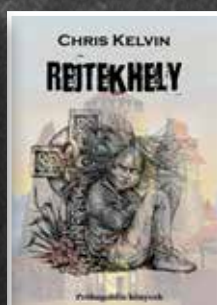
– Mert süket vagy, azért. Bár én is az lennék, akkor nem enne az ideg. Ide nézzetek! – kiáltotta, majd beintett.

– Ja, és le vagyunk százalékolva, némberek, keresetek más kaját magatoknak! – Az egyik megrázta a fejét, majd rágyújtott a cigire, és bekapott egy szem Xanaxot. – Legalább tudom, ez a valami mire való.

– Figyeljél, ha van nálatok No-spa vagy Drotaverin, akkor elviszünk oda titeket, ahova szeretnétek. Meg kaptok egy kis Betalocot.

Visszafordultak. Ilyen lehetőség nem mindig adódik az ember életében. Már volt elég gyógyszerük egy évre, és elkunyeráltak egy defibrillátort is, majd boldogan eleveztek Izland szigetére. Közben elszívtak egy doboz cigit, és nyolc kartonnal haza is vittek.

Tudtad, hogy a Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg?

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Mozijegy

SzaGe

The Last of Us (2023)

Nehéz megmondani, mi lenne, hogyha kitörne manapság egy zombijárvány, vagy egy olyan esemény, mely húsevő szörnyekké változtatná az emberiséget. Hová bújhatnánk? Meddig lennénk képesek életben maradni? Vajon lelkiileg is átfornálna a személyiségünket? Képesek lennénk saját családtagjainkat ledurrintani, ha éppen fekete erektől csúfított arccal támadnának ránk az éjszaka közepén? Esetleg mi magunk is kíméletlen szörnyeteggé válnánk, mialatt felülkerekedne a túlélési ösztönünk? Szerencsére válaszként a filmipar számtalan sztorit álmódott már mozivászonra a témában, ahol mindenki megtalálhatja magának a kedvére való túlélési tippet. Valahol a The Last of Us is erre próbál tanítani kilenc epizódon keresztül, miközben a drámaiság észrevétlenül vizes lepedőbe csavarja az ember érzelmeit egészen a végkifejletig.

A videojátékipar régóta ontja ránk a különböző apokaliptikus játékokat. Ezek többsége a felejthető kategóriába tartozik, ám időnként kikerülnek olyan címek, melyek mélyeséges lenyomatot hagynak a játékosársadalom oly érzékeny lelkivilágában. A The Last of Us (2013) is egy ilyen játék, mely hatalmas rajongótábort szerzett magának röpké egy évtized alatt. A játékot jegyző Naughty Dog fejlesztőcsapata valószínűleg álmaiban se gondolta volna, hogy az eredetileg Playstation 4-es játékból Neill Druckmann és Craig Mazin (Csernobil) sorozatot készít majd.

Tény, hogy az efféle adaptációk többsége elbukott a jegypénztáraknál, vagy a televíziók képernyőjénél, és rendszerint elnyerte a rajongók utálatát, függetlenül attól, hogy némelyikük egészen tűrhető lett, mint film, de a játékhoz valóban nem sok köze volt. Személyes kedvenceim közül felhoznám a Silent Hill-ből készült mozit (The Silent Hill – 2006), melyben remekül áthozták azt a depresszív hangulatot, ami engem is fojtogatott a játék végigvitele során. Megemlítem még a Vaják (The Witcher) Netflix-es sikersorozatát is, amiben a rajongók imádják, ahogyan Henry Cavill megformálja Geraltot, a híres szörnyvadászt. Viszont tekintsünk be egy pillanatra a béka segge alá is, hiszen a Doom című számítógépes játék valósággal megreformálta a '90-es évek elejét, ellenben a belőle készített mozgóképes förmedvényt még Dwayne Johnson kritikán aluli szereplése se vitte el a hátán. Ide tartozik még a szintén Netflix-es Resident Evil tavalyi bukta-sorozata, ahol megpróbálták újféle megközelítéssel megejtetni a nézőket. Sajnos balul sült el a dolog, holott az ötlet nem lett volna annyira rossz. Egyszerűen ingoványos

terület „pixelekből” filmet készíteni, de mindig akad olyan kivétel, melynél egyértelműen érzékeljük, hogy a készítő megértették az alapanyagul szolgáló játék lényegét és az eredeti elképzelését. A The Last of Us is egy ilyen alkotás. Ráadásul nézettségi rekordokat döntögetett, ami végett az HBO – ismételtelen – joggal büszkélkedhet.

Az HBO mindig is odafigyelt arra, hogy az általa készített filmek, vagy sorozatok vizuális kidolgozása szigorúan hozza a mozi élményt a képernyőkre. A The Last of Us esetén se lehet okunk a panaszra, hiszen a játékból már jól ismert poszt-apokaliptikus környezet kacsintgat vissza ránk. Mindez olyan díszletekkel van körítve, hogy a néző joggal érezheti hitelesnek a látottakat. Ám mit sem ér a profi vizualitás a benne mocorgó szereplők nélkül.

Szerencsére itt se lehet okunk a szájhúzogatóra, mert Pedro Pascal (A Mandalóri, Trónok Harca) és Bella Ramsey (Trónok harca) testreszabott játéka gondoskodik a maximális szórakozásról, még ha többet is káromkodnak benne az átlagnál. Pedro Pascalt egy ideje nagy rajongás veszi körül, amit állítólag ő maga se ért igazán, ellenben Bella kisasszony identitásbeli dolgai megosztják a rajongókat. Az ő karrierjét valószínűleg ez befolyásolja a legkevésbé. Említésre méltó még, hogy a mellékszereplők és statiszták is beleéléssel és „otthonosan” mozognak ebben a fertőzöttekkel teli világban. Motivációjuk életszerű, tetteik logikusak és túlélési ösztöneiket közelinek érezzük, avagy többször gondolhatjuk magunkban: „Igen, ezt én is így csináltam volna, ha ott lettem volna!”. Ezek miatt hamar a szívünkhöz nőnek, vagy éppen megutáljuk őket, és mindezt úgy, hogy közben tisztán érjük, mit-miért tesznek. Talán kivételet képez az a bizonyos harmadik epizód, ahol a „kommentszekció” szerint az egyik legnagyobb LGBTQ-s propaganda zajlott le a szemünk előtt. Mivel ebben is az eredeti játék nyomvonalát követték a készítő, így muszáj tudomásul vennünk eme rész létjogosultságát, de sokak szerint nem tett jót a sorozatnak a túlságosan részletesen bemutatott kapcsolat, mely bőven túlment a barátságon. Sokan nehezményezték még azt is, hogy a sorozat több ponton eltér az alapanyagtól. Ezen lehet(ne) elmélkedni, vitatkozni, de azt is meg kell érteni, hogy egy összetett videojátékot nem lehet pontról-pontra adaptálni, mert ami jól mutat a kontrollert tekergetve, az nem biztos, hogy megállja a helyét a vásznon.

A The Last of Us-ban szereplő járvány – a harapással való terjedésén kívül – nem a sablonos zombis történetet másolja. Egy gombafajta bűnös az emberi civilizáció bukásáért, amely szó szerint átveszi az irányítást a gazdától felett. Itt azonban többről is szó van, mert evégett a fertőzöttek képesek egyféle kommunikációra és összehangolt támadásra, sőt, jóval erősebb „példányok” is kifejlődnek. Emiatt furcsának tűnhet az az apropó, hogy viszonylag kevés fertőzöttel találkozunk a kilenc rész folyamán. Helyettük több időszíkon futnak a szálak, ahol a főbb szereplők múltjába is betekintést nyerhetünk. A jelenben pedig Joel (Pedro Pascal) és Ellie (Bella Ramsey) kapcsolata orientálódik. Így a végére nekem nem igazán voltak kérdéseim a történettel kapcsolatban, és nyugodt szívvel engedtem el Joelt és Elliot, de csak a második évad érkezéséig.

2003-ban a járvány kitörésekor Joel elveszíti szeretett lányát. Ezt nem tudja feldolgozni. Évekkel később, egy túlélőtelepen a sors összehozza Ellievel, akit egy megbízás értelmében el kell juttatnia a Tűzbogarak nevű szervezetéhez. Az oda vezető út hosszú, és különösen veszélyes. Kettőjük drámai fordulatokkal teli kapcsolatát mutatja be a The Last of Us.

Összességében merem állítani, hogy minden idők egyik legjobb videojátékos adaptációját találta elének az HBO. Természetesen tartalmaz apró-cseprő hibákat, furcsaságokat, de ezek abszolút nem rontanak az összképen. Másrészről pedig az egyik leghitelesebb poszt-apokaliptikus világot tarták elének, ami félelmetes és csodálatos is egyben. Örülök, hogy ennek a részese lehettem!

Tumicz Krisztina

Fogd rám!

Árnyék a vízen, a napot lopják
A lyukas fűszálon fényes szikrát
Az álmod, az ébredést, a változást
A szerelmet, a békét és a háborút
Az életet és a halált is csak fogd rám
Se többet se kevesebbet és meg ne állj!
A képlet annyi, hogy minden hibát fogj rám!

Fogd rám: a tüzet, a lángot, a rózsát
A könnyet, a mosolyt, a haragot, az üres órát
A megbocsátást, az erőt, a gyengeséget és a bűnt
Az ártatlanságot és a hatalmat is fogd rám
Se többet se kevesebbet és meg ne állj!
A képlet annyi, hogy minden hibát fogj rám!

Sokszor, akit szeretsz, gyűlölsz
A vereséget, a második esélyt vagy a győzelmet
A sorsot, a reményt vagy ha nem nyugszol
Az árnyékot a vízen gyerünk fogd rám
Se többet se kevesebbet és meg ne állj!
A képlet annyi, hogy minden hibát fogj rám!

Erdős Sándor

Narancssárga

Szomorúvá vált az élet
vidám én ma nem leszek,
ha szép szemedet nem látom
tudom, világgá megyek.

Eltelt már, vagy három hét is
mióta nem láttalak,
lehoznám a csillagokat, ha
láthatnám az arcodat.

Kiscsillagom, úgy szeretlek
jobban, mint az életem.
Rettegek, hogy elveszítlek
összetör a félelem.

Azt kérem én az Istentől
örökké fogd a kezem,
remélem, hogy így történik,
mert elveszítem az eszem.

Krómer Ágnes

Monogám respect

Fején koppant az eső,
szívében ott volt a nő,
lekvárt főzött kevélyen,
csókjában fürdött a nap,
átrohant a kereszteződésen,
talpa alatt reccsent a gally.
Valahol már eltűnt egészen.
Szeme még zölden villant,
emlékezz rám tekintettel.
Zsebében csak egy százas,
szája szögletében mosoly.
Inge ujjában játszott a szél,
mintha csak falevél lenne,
hajában megpihent a fény.
Szellemvilágban tévelygett,
cipője nyomát formázta a föld.
Átlibbent a csendes emlékezetbe,
kezeiben nem volt virág, sem gaz,
szeme mesélt halvány kis reményt.
Rövid beszéd és hosszú szünetjel,
valaki mondhatná még, ne menj el.

Baranyi Imre

Ruhák a szélben

Hová siettek el rohanva mind a boldog évek,
lebegve madzagán a hófehér ruhák keringtek,
ahol még súlya volt a mondatokba szőtt szavaknak,
ha tán tudod, derék barát, no mondd, hová szaladtak?

Minő konok vihar cserezte ily keményre arcunk,
az álmainkra mily komor világ keserve áradt,
talán hatalmas Istenünk a bűneinkre ráunt,
apasztva víg erőnk, lohasztva tengerén a vágyat?

Szerelmi vallomásaink csupán hamiskodások,
hazug varázsuk íme, hull az őszülő fejünkre,
vagy ez csupán a régi vétkeink csiholta átok,
amely kivédhetetlenül nyakunkba ült örökre?

De még talán a balga lelkeink kimenthetőek,
tavaszra égi langy esők megint fehérre mossák,
s a lét zsinórzatán, miként fehér ruhák, keringnek,
szerelmeink a május éjszakákra visszakapják.

atesz990

Talán

Talán egy másik hely jobb volna,
Talán egy a sok közül se lenne birka.
Talán a fizetés sem lenne morzsa,
A liszt és a tojás közé nem fordulna.
Talán megosztaná érzését más is,
Talán, mit érzek: ez óh, úgy számít.
Talán, ha extrém pillanatban bújna,
Nem kifogások közé dobna, megvadulna.
Talán én vagyok más, nem a világ,
Velem van baj, és az a baj: MI PIKÁNS.

angyalka146

Amiben biztos vagyok...

Amiben biztos vagyok,
az a múlt. De az már
elmúlt.

Az sem biztos, hogy jól
emlékszem. Téves lehet
emlékezésem.

Mert mi volt, azt érzés
ölelte, s fonta körül
gúzsba tekerve.

S az érzés: csalóka.
Egyoldalú reflexió
a valóra.

Így már nem is tudom,
mi a biztos. Csak azt tudom,
mi nincsen most.

Szeretet, béke, derű,
álom: egyre csak
ezeket vágyom.

De mikor érzem őket
újra? Sűg egy hang:
bele bújva!

Ne vágj rá, érezd:
minden azonnal
a tiéd lesz!

S ha az élet bedarál
újra? Csak merülj bele
a szeretet-gubóba!

Gabrielin

Fénysugár

Szerelmes lelkem fénysugár,
Mi annyi szívbe visszajár,
És megcsiklandoz odabent,
Tudja a mosoly mit jelent.

Ő olvas a sorok között,
Látja szívbe mi költözött,
Azt, hogy szemekben mely sugár
Ragyog, s melyet takar homály.

Ő rád talál és átkarol,
Nem számít hol jársz, valahol,
És tudja, amit nem tudok,
Hogy hozzád vajon hogy jutok?

jocker

A Föld urai

A hegyek-völgyek és a vadvizek,
Ez mind a természet, mit szeretek.
Vadakat látni és bogarakat,
Megfigyelni a sok madarakat.

Ember több az állatnál, gondolkodik,
A rombolásban vajh' visszakozik?
Nem azért vagyunk többek, hogy ezt tegyük,
A Föld urai pozitívan legyünk.

Naponta halnak kiállatok, növények,
Értem én, de nem minden az okos gépek.
Mi lesz, hogyan használjuk a gépeket,
Ha elpusztítjuk végleg a környezetet.

Az ember folyton modernizálódik,
Ennek következtében, korcsosodik.
Gyereink tán csak gépezelműk lesznek,
Örülnek-e majd még a természetnek?

Hová lesznek tigrisek és kakaduk?
Beszántunk mindent, mi egér-, és ürgelyuk.
Levegő romlik, ezt érezzük, látjuk,
A szmog miatt gyermekeinkkel fuldoklunk.

Pénz, gazdagság kell, de bizony nem minden,
Ember gondolkozz ezen! Át egy életen!
A reinkarnáció gyermekeinkben,
Utódokban él tovább... szereteteinkben.

Vecsés, 1998. október 11. – Kustra Ferenc József

artur rosa